„sunt o fărâmă de vis ce-alunecă prin Univers
șoapta oglindită într-o undă de vers"
Pop Stelu

ISBN 978-973-000-000-9

9 789730 000009

EIKON

POP STELU · CINE SUNT EU?

Pop Stelu

Cine sunt eu?

poeme

EIKON

Pop Stelu

Cine sunt eu?

poeme

EIKON
București, 2016

Le mulțumesc prietenilor care au crezut în
mine, și prin contribuția lor financiară și logistică
m-au ajutat să dau viață acestui vis.

Atât de aproape sufletului meu, adevărații prieteni
sunt: Daniela, Nicu, Călin, Claudia, Mihai-fratele meu,
Lilioara, Dan, Vlad, Cristian, Mihai, Antimia,
Valeriu Teodor Troșan-președintele Asociației
Mondus Vivendi din Cluj Napoca, și nu în cele din
urmă, domnul Valentin Ajder-directorul Editurii Eikon...

mă înclin vouă... Pop Stelu.

© Copyright-Pop Stelu-2016

Editura EIKON
București, Str. Smochinului nr. 8, sector 1, Bucuresti,
cod poștal 014605, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din România (CNCS)

Descrierea CIP este disponibilă la
Biblioteca Națională a României

ISBN: 978-000-000-000-9

Coperta: realizată de Pop Stelu după tabloul
„Căutările mele" – Lilioara Macovei

Colaborator: Cristian Tömlö

Editor: Valentin Ajder

Motto:

Giorgos Seferis – „Un bătrân pe malul fluviului”

„Nu vreau altceva decât să pot vorbi simplu,
să mi se acorde această grație.
Cântecul ni l-am încărcat de atâtea muzici
că încetul cu încetul se scufundă
și arta ne-am împodobit-o într-atât
că fața îi e roasă de zorzoane,
și trebuie să spunem puținele noastre cuvinte
pentru că mâine sufletul își înalță pânzele.
Dacă suferința este omenească, nu suntem oameni
doar pentru a suferi,
de aceea-n aceste zile cuget astfel
la marele fluviu,
acest sens care înaintează printre plante și
ierburi,
animale păscând și adăpându-se
oameni care seamănă și seceră,
și printre marile morminte și micile lăcașuri
ale morților.”

un suflet de copil în zborul lui de flutur,
acesta sunt eu-un om simplu,
frumos pe interior prin frumusețea
simplității mele, un făuritor de frumuseți,
izvorâte din Suflet...

Pop Stelu

Identificări sufletești în zborul de fluturi.

Câte se pot spune despre o identitate a cuiva?

Chiar, câte? Suntem, poate, obișnuiți să asemuim „identitatea" cu ceva plat, definit sau descriptibil.

Când vine vorba de identitatea unei persoane apropiate sufletului, așa cum e cazul amicul meu bun, Stelu Pop, câte se pot spune? Nimic. El a spus deja destule în prima parte a volumului său poetic de debut, „Cine sunt eu?". Voi încerca să trasez câteva linii directoare pornind de la această părticică princeps.

Acolo, la începuturi, cunoaștem un suflet, un suflet de copil căruia îi place să se joace cu fluturii inocenței și care ascunde comori păstrate bine ascuns, pentru cele mai dragi ființe ale universului. Cu un spirit de Icar, autorul a parcurs, și o face în continuare, drumuri mai mult sau mai puțin lungi, dar importante.

Importante prin revelațiile sufletești, aceste zboruri identitare l-au ajutat să cultive „corola de minuni a lumii" în ceilalți, dar, mai ales, în el însuși... sigur, iremediabil, vine un moment când te trezești în Marea Moartă. Așa s-a întâmplat și cu Stelu, dar cuvântul cheie are valoare de verb și nu e deloc static: „și m-am trezit, cândva târziu... în Marea Moartă".

De-aici, a urmat lupta cu timpul, „după reguli neștiute de nimeni, nici chiar de mine însumi", urmând tâlcuirile lui, apoi odihna-n visare, iar la final, permanenta întrebare, care persistă: acesta-s eu ? Pe un drum, doar al său, cel fără nume, autorul mulțumește Divinului pentru florile și spinii peste care a dat pe traseu, știind faptul că „dorința de a face bine, te răsplătește, uneori, cu mărăcini"... și mulțumind, apare semnul!

Acel semn necesar al cunoașterii de sine. Contemplându-l tăcut și nud, așa cum numai sufletele

știu să o facă, amintirile curg și, aproape imediat, apare tentația în chip de iele încercând să-i înșele conștiința.

Drumul continuă și pe fundal apare eternul început: mama. „Tu știi, mamă, dorința-mi veche de-a da contur lumesc sufletului meu, când prunc fiind, am început să lipesc în unghiurile adiacente sufletului câte-un boț de lut sub formă de Eu...” Și boțul acela deveni semnul de acum, reperul regăsirii identitare a autorului din suflet. Posibil... Stelu Pop încheie, în stilu-i caracteristic, poemul-căutare, cu încă o întrebare. O ultimă încercare încheie seria identităților pierdute și regăsite cu poemul care dă și numele volumului de față. După un scurt taifas cu sufletul, Stelu ne oferă câteva indicii. Discernem, cu el, pumnul de lut frământat din propriul Eu desfășurat pe o fărâmă de vis ce-alunecă prin univers până pe șoapta oglindită într-o undă de vers, pentru ca la final, să schimbăm registrul cu o notă rătăcită pe clapele pianului-vreme într-un perpetuum concert ancestral. Ultima strofă ne readuce, ușor, la fluturii inocenți al căror zbor invers s-a desăvârșit cu o aripă frântă. O planare „ce-și caută rost și sens într-o ultimă zvâcnire de vers... ”

acesta să fie el?

Cred cu tărie că acest parcurs poartă o profundă pecete inițiatică. Cu toate că, nici într-o viață de om, nu putem știi, cu adevărat, cine suntem, reîntâlnirea cu noi desăvârșindu-se... mai apoi, eu cred că el, autorul, Stelu Pop, își găsește un chip de înfățișare prin fiecare vers cercetător al poemelor sale.

Acesta e el!

Mihai Cotea (MiCo) – Baia Mare

Contribuții unor cuvinte-n dar

Dacă în prima parte a volumului său poetic de debut, Stelu Pop se lasă descoperit de ochii întrebători ai lumii avide de slove curate, în partea a doua a lucrării sale, autorul ne oferă în dar cuvântul. „Prinos cuvântului"e un omagiu adus cuvântului viu oferit nouă, celor ce-l urmăm.

Se impune de la sine un salut respectuos față de toți cei care au parfumat hârtia cu gândurile lor. Stelu Pop îl face. Salută. Respectă. Admiră și recunoaște. Fără greutatea în peniță a lui Blaga sau Eminescu, astăzi, nivelul culturii noastre ar fi avut alte configurații.

Despre opera blagiană este (oare?) îndeajuns să amintim minunata corolă de minuni a lumii, pe care nici Stelu nu o uită și cu care-și începe incursiunea omagială în opera poetului:

„Așa îmbogățesc și eu întunecata zare cu
largi fiori de sfânt mister și tot ce-i ne-nțeles
se schimba-n ne-nțelesuri și
mai mari sub ochii mei –
căci eu iubesc și flori și ochi și buze și morminte."

Confesându-și, imediat după aceste versuri, tăria în crezul său pe care-l împarte cu marele poet, Stelu se unește cu Lucian Blaga și-și alătură trăirile-emoție alături de crâmpeie din opera acestuia.

Cu Mihai Eminescu, lucrurile învie. Aici nu mai este difuzie, ci o fascinantă infuzie realizată de Stelu din și pentru opera demiurgului. Atingerea sufletească revărsată-n cuvântul autorului ne destăinuie cum acesta își ia hrana spirituală zilnică din elementele definitorii eminesciene precum munții, câmpurile, codrii sau apele

tremurătoare. Nici stele identificatoare cu omagiatul nu sunt uitate, ci li se aduc o ofrandă metaforică plină de sevă în versurile

„luceferi metamorfozați în noi
ce-și plâng în vreme nemurirea oglinditã-n ploi...
toate, toate, zi de zi, clipă de clipă...
îmi picură în vene"...

Cu toate acestea, înainte, între și după aceste amintiri strămoșești necesare, există un culoar umplut de Stelu Pop cu alte pretexte de recunoștință.

Dacă e să luăm în ordinea curgerii poemelor, partea a doua, „**Prinos cuvântului"**, debutează cu poemul omonim al acestei zone, dedicat celebrării zilei limbii române. Aici, regăsim o joacă a autorului cu el însuși și cu noi, care nu se îndepărtează de la subiect, ci îl personalizează prin forțe proprii. „**Cuvintele ce se preling din ochi, din suflet, din trupul dezgolit, le regăsesc în rostuirea cuvântului dintâi,cuvântului nedefinit și nerostit"**. Durerea cuvântului dintâi, ca perspectivă și ca trăire personală, aduce, acum, înapoi, cazne și amintiri labirintice prin care rămânem, ca cititori, la final, în fața unei deschideri care explică totul și nimic: „**din preaplinul iubirilor trecute, iubirilor tăcute și nerostite... te caut cu neputință printre cuvinte**." Explicațiile nu-și au rostul în poeme, poate doar revărsarea emoțiilor ce ar fi voit așa de mult să plângă și n-au putut.

Întoarcerea la Blaga era un imperativ și am realizat-o inconștient, bănuind doar faptul că poetul e un pilon de susținere și inspirație în viața lui Stelu.

Întorși în lumea propusă de Stelu Pop, nu ne depărtăm mult de sensul pilonilor din viața sa și găsim în poemul **„Mi-e sufletul o colonadă",** următoarele versuri de început: **„mi-e sufletul o colonadă ce sprijină**

un Univers, un univers în care fiecare cuvânt nerostit capătă nuanță de vers, un vers ce dă sens și rost existențial formalității cu nume de trup trecător (mormanul de materie destinat purificării prin putrefacție).”

Transfigurația eului în trup de colonadă prin care (ne) susținem și vedem per ansamblu, de la înălțimea sa, realizează portretul unei persoane obiective și... **„Poate roua”**, poemul următor, dedicat Zilei internaționale a comemorării Holocaustului, ne va dezvălui mai multe.

Descoperim aici o viziune amarnic de realistă asupra unei epoci în care, într-un fel sau altul, ori, poate, la alt nivel, încă trăim: **„poate nouri îngreunați de-atâtea lacrimi șiroaie varsă țărânei văduvite de sufletele mii sunt cei duși în căutarea hăului din noi ce rătăcesc nemărginirea metamorfozați în ploi culcuș-etern ei vor clădi pentru cei morți în cei vii.”**

Întrebări existențiale și aici, căutări, frământarea trecutului sub simbolul lui Clio și filosofii de viață indispensabile. Tragem în piept aerul aparent curat al lumii noastre și ne întrebăm imediat **„De ce suntem născuți?”.**

„Nu simt durerea ce curge-n valuri printre tenebre colonade, simt, doar, clepsidra risipită ce picură din noi”. Versurile acestei poezii bântuie în ceasul ființării noastre și, simțire după simțire, ajungem la o întrebare care poate explica totul, ultima din poemul amintit:

„de ce suntem Născuți, doar... din Nevoi?”

Tot ce avem este sufletul și la el ne întoarcem prin următoarea haltă poetică propusă de autor în lucrarea sensibilă **„Suflet... puritate de cristal”**. De fapt suntem prea sensibili, prea casanți în fața unor întrebări atât de grele precum cele puse anterior și posibil nepregătiți să facem față răspunsurilor, astfel că mereu ne întoarcem

la ce avem deja. Căutarea își are rostul ei atunci când își atinge timpul.

Poezia **„Paleta – suflet... curcubeu”** se pune în ipostaza cromatică a sufletului cu ajutorul autorului și definește câteva semnificații de culoare, dintre care, cea care mi-a atras atenția, spune că:**„violet-e orizontul privirii tale, cufundat în iubirea mea.”** Iubirea e rostul născării noastre. Aici se afla cheia.

Osteniți de întrebări și iubire, Stelu ne face cunoștință cu părerea lui față de **„Viața de apoi”**. Primul pas la care purcedem este identificarea nudității noastre cu natura, pentru ca o dată deschiși năzuințelor care ne compun să ne lăsăm **„veșmintele grupându-le pe anotimpuri în sicrie făurite din abis(dintr-o mai veche dorință a metamorfozării într-un vis)”.**

Ne trecem spiritul prin toate exercițiile de întărire pentru experiența exterioară învelișului nostru și renaștem ca un **„rod pe ram”, „un fruct în pârgă”**, **„o sămânță”**. Acum, pregătiți vom fi (oare?) să lăsăm păsările călătoare să zboare? Stelu încheie poemul **„renasc”** cu aceste cuvinte în suspensie...

„lasă-le să zboare,
lasă-le să zboare...
să zboare... ”

Las și eu zborul său să continue, așa cum îi este parcursul, mereu și la nesfârșit.

Să lăsăm poetul să zboare!

Aceasta îi e esența, acesta îi e sensul.

Mihai Cotea (MiCo) – Baia Mare

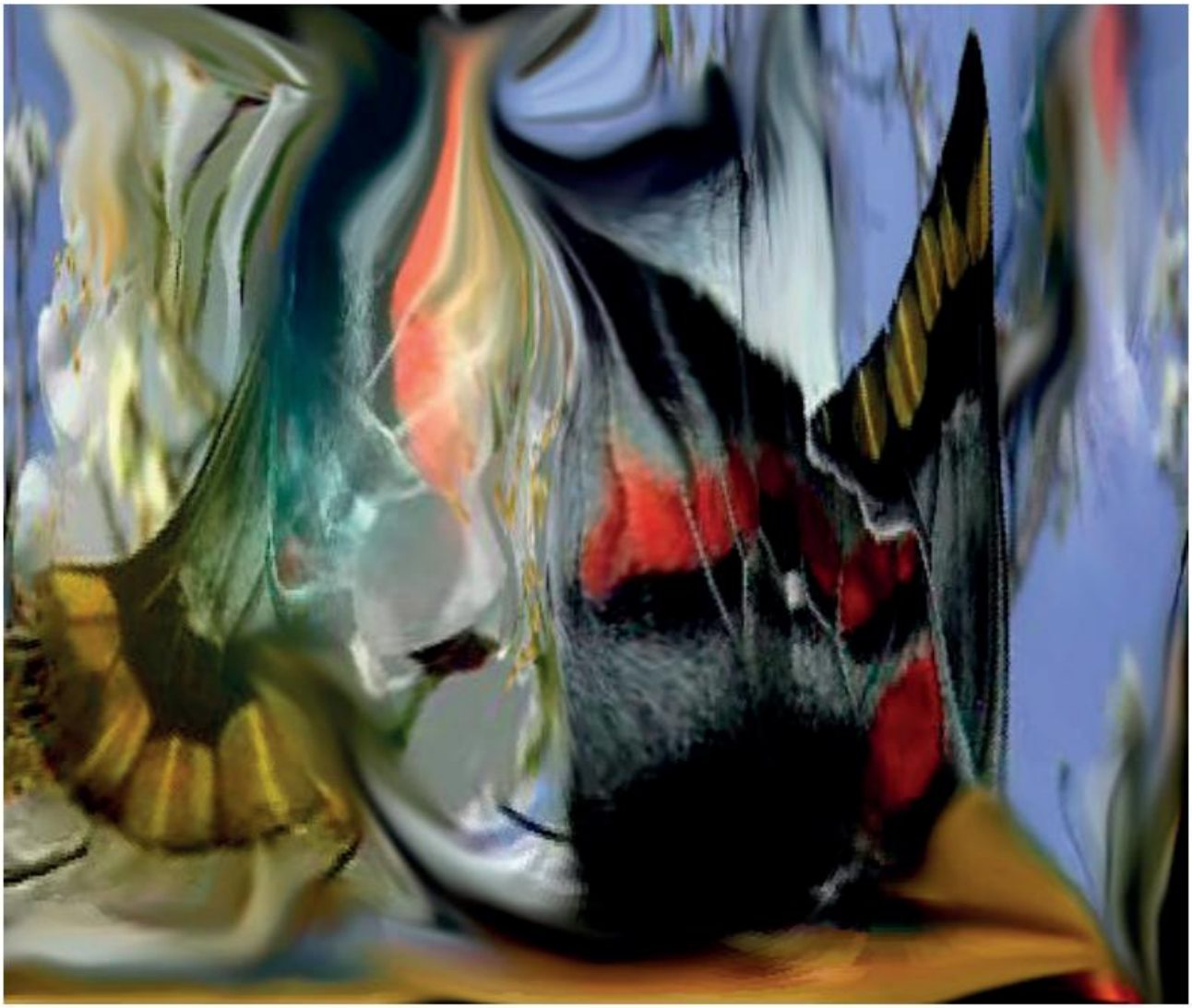

Lilioara Macovei – *Fluturi și Flori*

I. Identitate

suflet de copil în zbor de fluturi

m-am născut din unduirea apei,
cu suflet plămădit din praf stelar,
în visul meu spre libertate,
am dat vieții, tribut, un spirit de Icar,
în jocul meu cu viața și cu moartea,
am învățat să-adun și flori, și spini,
din zborul meu spre identitate,
păstrez în mine o comoară –
un Suflet de copil.

autoportret

mă regăsesc în fiecare clipă de tăcere,
împodobindu-mi fruntea cu raze din
„corola de minuni a lumii”,
îmi spăl sufletul în lacrima universului,
și mă las copleșit de-o simplă mângâiere.

cândva... în Marea Moartă

(pentru cei care au atins cu sufletul stelele,
pentru cei care au vrut sa atingă cu
sufletul stelele, pentru aceia care
vor atinge cu sufletul stelele...)

cândva... am vrut, am încercat,
m-am oprit,
am îndrăznit,
am renunțat încet, încet...
și m-am trezit
în Marea Moartă.
cândva am vrut să ating cu sufletul stelele,
m-apropiam încet, încet...
dar ele alunecau spre cer,
am încercat să privesc în zorii
zilei luna-chip împietrit,
ea-mi zâmbea suav și blând cu
zâmbetul Giocondei,
mai târziu am vrut să cuprind în brațe soarele,
m-am oprit la timp, amintindu-mi de Icar,
am îndrăznit să prind în lanțuri timpul,
și fiecare clipă ce mi se părea o veșnicie
am trăit-o cu multă patimă si iubire,
am renunțat încet, încet...
de teama soartei prometheice,
am vrut, apoi, să mă scald în lacrima universului,
mă cufundam încet,
încet, încet...

și m-am trezit,
cândva târziu... în Marea Moartă.

Lilioara Macovei – *Decor de oglinzi*

acesta's eu?

într-un decor de oglinzi venețiene
conice
paralele
valeriene
vine o vreme în care timpul trecător
stă la taifas cu mine
imaginea ce se reflectă'n ele
capătă chipul și asemănarea mea
după reguli neștiute de nimeni
nici chiar de mine însumi-
frânturi de zbor
licăr de lumină
pleoape umbrite de dor
(ce'ngemănează în tăcere
ochi mari de copil neștiutor)
iubire pătimașă
tristețe și tăcere
uitare eludată
mai câte-un vis ce prinde viață
în realitatea-mi efemeră
mai câte-un sentiment și o chemare
ieșite din frigidele tipare
mai câte-un zâmbet încrustat
pe buzele-mi arzânde de plăcere
și-o inimă
o inimă sclădată'n sânge
în flori de curcubeu
iar întrebarea mea târziu în vreme
e una simplă...

acesta's eu ?

drumul meu, cel fără nume

Doamne, Dumnezeul meu,
Ție, Îți mulțumesc
că M-ai adus aici,
aici la început de drum.

Tu, mi-ai dăruit o ființă dragă,
cum alta nu e pe lume,
o ființă dragă,
cu numele de Mamă,
prin ea am primit în dar viață,
prin ea am învățat să privesc,
prin ea am învățat să zâmbesc,
prin ea am învățat să plâng și să iubesc-
toate le-am învățat prin ea;
să pășesc,
să întind mâna,
iubire să primesc,
iubire să dăruiesc,
cuvinte dragi în taină să rostesc,
și... Doamne,
cât de mult,
cât de mult dor
să pot să dăruiesc.

Pe drumul meu,
cel fără nume,
am întâlnit și flori și spini-
dorința de a face bine,
te răsplătește, uneori, cu mărăcini,

dar binele nu se măsoară-n faptă,
ci în iubire,
bunătate,
prietenie-
când ți-ai deschis sufletul spre oameni,
pășești încet,
încet spre nemurire.

Cu Tine, Doamne, am pășit, apoi,
pe drumul meu, ce ia un nume-
când am căzut,
m-ai ridicat,
când am negat,
Tu, m-ai iertat...
eu am roșit,
când am greșit,
Tu, visele-mi le-ai răstignit...

și toate, Doamne, pentru ce?

să dau iubire lumii?
să dau viață?

sau, poate un Rost drumului meu,

Drumului Meu
cu numele... de Viață.

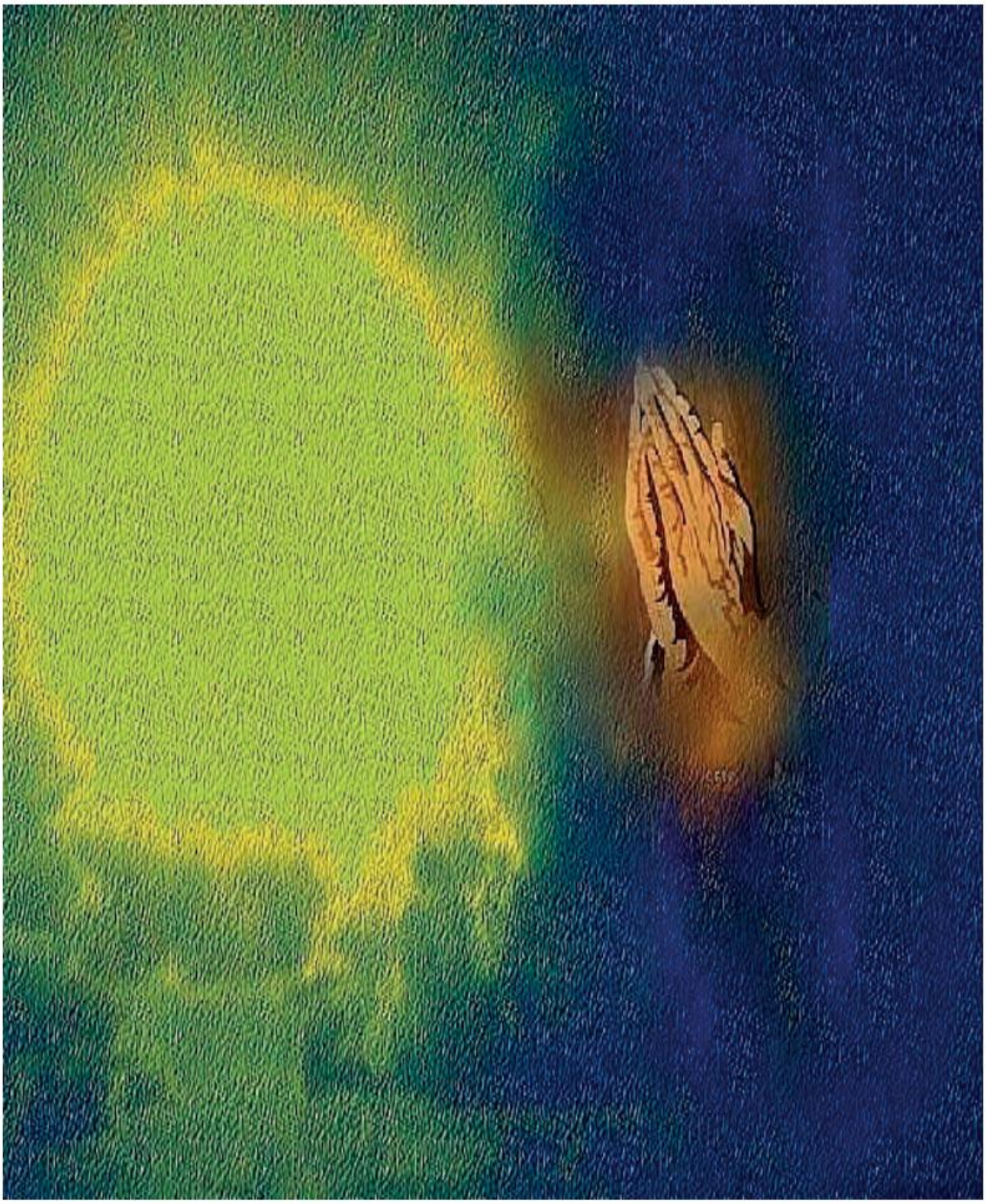

Lilioara Macovei – *Mâinile*

semn al cunoașterii de sine

(dedic aceste rânduri omului
simplu și fain, Grigore Leșe.)

tăcut și nud o vreme-am străbătut cărări
pierdute-n uitare,
am răscolit păduri scrijelind în lemnul alb
chip de iele,
(dintr-o nefirească dorință de identificare
și definire a iubirii mele)
în scorburi găunoase am răsădit
cenușa sufletului pustiit,
și visele le-am atârnat pe ram cât mai sus,
sus în bătaie de vânt, înșiruite înmiit...

când mâinile au prins miros de-împreunare,
și-n scurtul timp rămas capătă
profil de lumânare-

binecuvântează mamă pruncul din mine,
dar mai cu samă,
luminează-mi drumul spre cunoașterea de sine!

tu,
știi mamă dorința-mi veche
de-a da contur lumesc sufletului meu,
când prunc fiind,
am început să lipesc în unghiurile adiacente
sufletului câteun boț de lut sub formă de Eu...

mai apoi,
când lutul deveni vâscos,
alunecos doar printre cuvinte,
boțul de lut l-am umezit
în roua iubirilor trecute,
tăcute și nerostite-
nerostite de teama cuvintelor
ce ar fi putut să prindă viață-
la fiecare zâmbet împietrit pe față,
la fiecare sărut-mut,
la fiecare păcat ieșit din tipare,
la fiecare simplă chemare
a sentimentului răstignit pe altare...

binecuvântează mamă pruncul din mine,
cât încă mai sunt părtaș cunoașterii de sine...

vezi mamă!

... mâinile-mi miros a-împreunare,
și-n scurt timp vor prinde contur de lumânare-

încet,
încet,
încet se stinge pruncul din mine...

să fie și acesta

un semn al cunoașterii de sine?

suflet... puritate de cristal

din altare scrijelite în simțiri și trăiri bicefale,
vreau să-ți închin mii și mii de osanale,
pe muzică de rit atemporal
te încrustez în sideral piedestal,

de teamă
să nu te frâng,
să nu te sparg

de teamă să te expun în cercuri concentrice
realității crude,
după cum zi de zi hidoșenia
capătă formă de portrete nude,

da!

mi-e teamă,
mi-e teamă să nu te frângi,
să nu te spargi

suflet...
puritate de cristal.

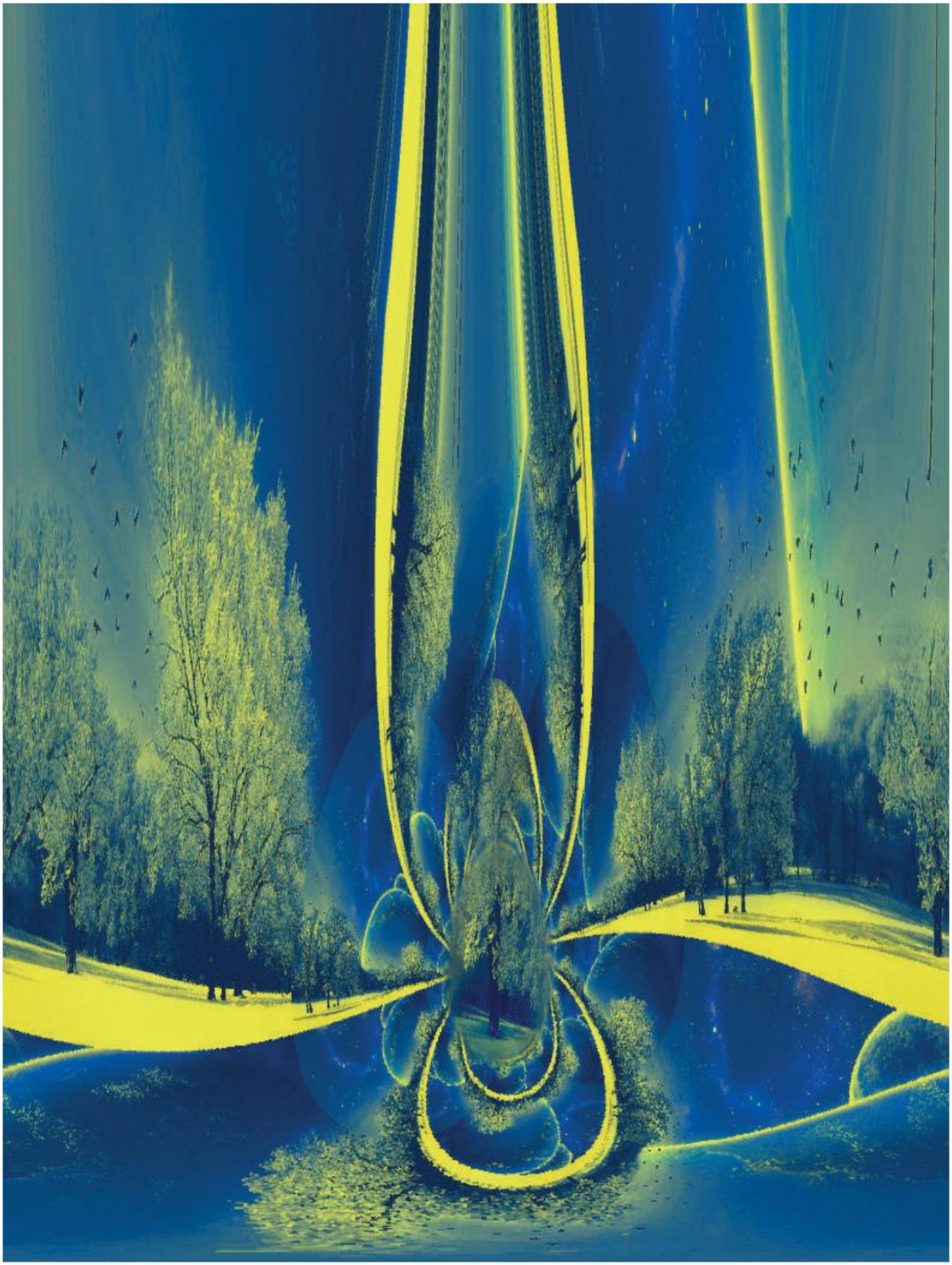

Lilioara Macovei – *Căutările mele*

cine sunt eu?

Motto:„Esența transformării interioare este
renunțarea conștientă la măști, la identificări,
și trăirea directă a Adevărului despre Sine"

adeseori stau la taifas cu sufletul
și... mă întreb,
(eu și fărâma rămasă din Eu)
cine sunt eu?

sunt pumnul de lut frământat din propriul Eu,
rostind în fapt de sară cuvinte
ce stau să cearnă tristeți și bucurii deopotrivă,
când luna își caută hodină
pe câte-un crepuscul punct cardinal,
într-un ritm de conjuncție cu statut planetar,
rupt dintr-un indescifrabil sistem universal,

sunt o fărâmă de vis ce-alunecă prin univers,

șoapta oglindită într-o undă de vers,

o notă rătăcită pe clapele pianului-vreme
într-un perpetuum concert ancestral
unde până și visul devine visceral,

sunt aripa frântă a zborului invers,
ce-și caută rost și sens într-o
ultimă zvâcnire de vers,
un zbor de suflet-flutur cu iz de zeu,
rezultat al unei binecuvântări dumnezeiești
cu determinare de Eu... acesta să fiu eu?

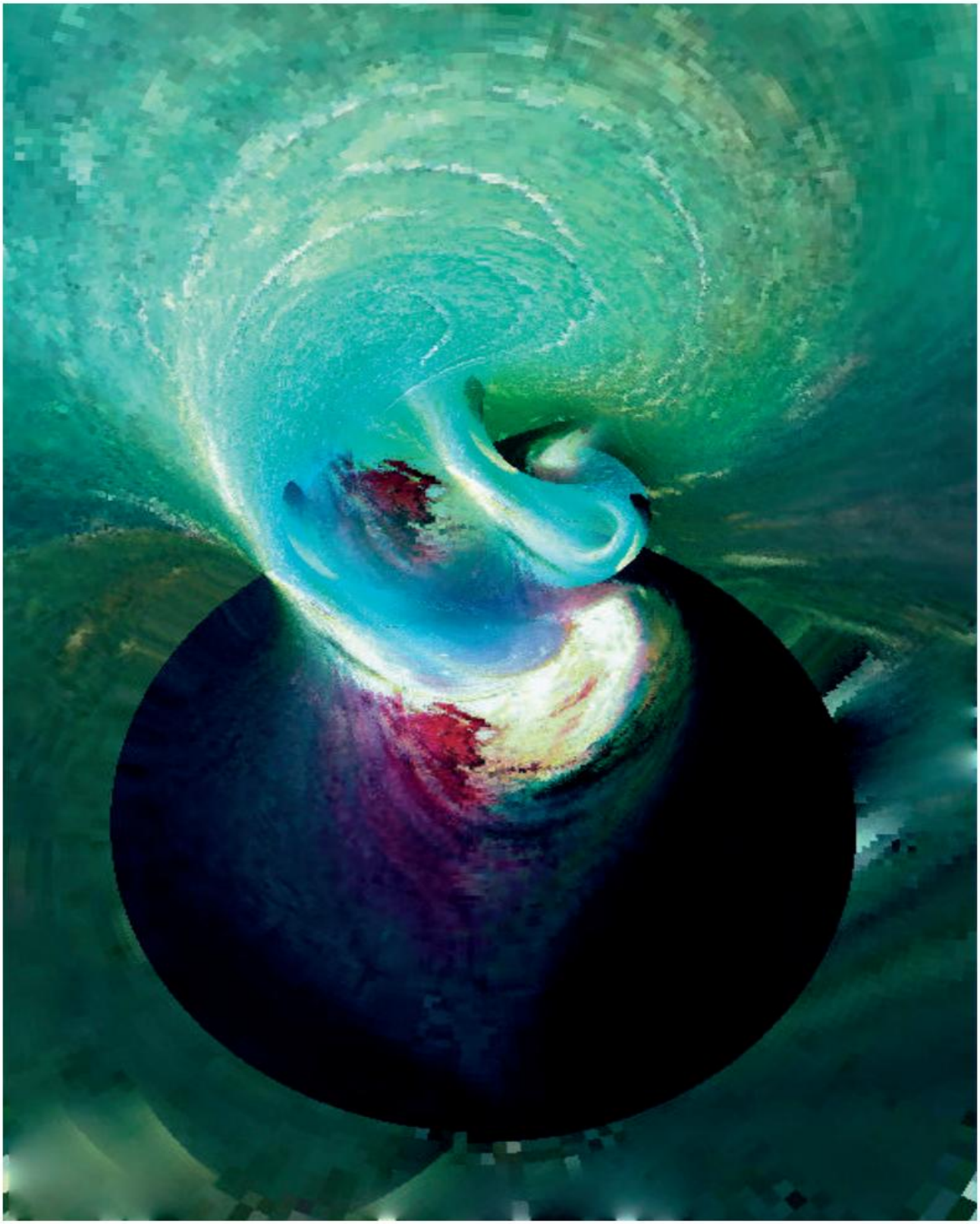

Lilioara Macovei – *22 Aprilie-Ziua Terrei*

_____ II. Prinos cuvântului _____

mi-e sufletul o colonadă-

22 Aprilie – Ziua Terrei

mi-e sufletul o colonadă ce sprijină un Univers,
un univers în care fiecare cuvânt nerostit
capătă nuanță de vers,
un vers ce dă sens și rost existențial
formalității cu nume de trup trecător –
(mormanul de materie destinat
purificării prin putrefacție)

mi-e sufletul o colonadă ce sprijină un univers,

un univers
în care cuvântul se transformă-n lacrimă,
o lacrimă ruptă din nemărginire de univers,

mi-e sufletul o colonadă
ce dă sens și rost sufletului meu –
în cuvânt,
vers,
lacrimă,

Univers.

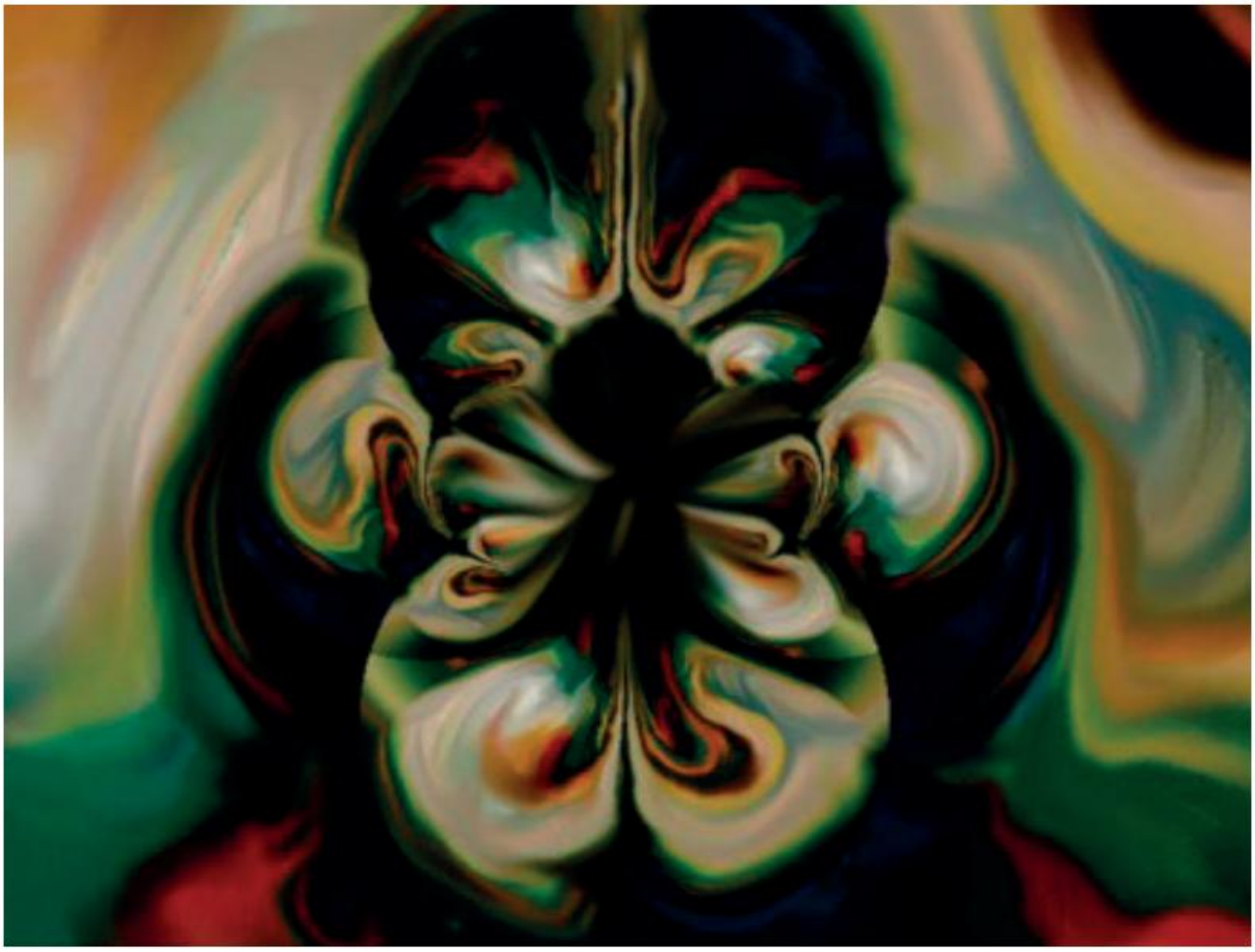

Lilioara Macovei – *Nașterea mea*

de ce suntem Născuți?

nu simt durerea ce curge'n valuri
printre tenebre colonade,

simt,
doar,
clepsidra risipită ce picură din noi,
și fiecare pas ce conturează amprenta
iubirilor pierdute
în zâmbetul care primește aprobul
clipei născută din genuni,
din sfânta încrucișare a ispitirii în cei buni,
cei mai nebuni
dintre nebunii născuți din farmecul
frământării lutului sumar,

simt,
doar,
culoarea ce capătă contur
în quadratura seninului din Univers,
acolo unde...

unde nu's...

acolo unde fiecare vers capătă sens
și-un adevărat culcuș cuvântului din noi...

de ce suntem Născuți,
doar... din Nevoi?

Vlad Adrian Țupa – *Renaștere*

renasc

renasc odată cu renașterea ta –
un rod pe ram,
un fruct în pârgă,
o sămânță,
pumnul de cenușă răsădit pe drum...

atât,
aș vrea să fiu-
prinos Cunoașterii, Cuvântul,
cuvântul nerostit în pripă,

tu, în drumul tău,
lasă păsările călătoare,
lasă-le să zboare...
ți-e sufletul îmbobocit
de soare,
lumină,
iubire și credință-
lasă păsările călătoare să zboare,
lasă-le să zboare...
iar, în cele din urmă
fi-voi Cuvântul Cunoașterii Tale...

te rog,
nu frânge zborul păsărilor călătoare,

lasă-le să zboare,

lasă-le să zboare...

să zboare...

Lilioara Macovei – *Oprește trecerea*

„Oprește trecerea"

– Cinstindu-l pe Lucian Blaga,
la Zi Aniversară!

Sfârșitul de săptămână îmi lipește cât mai aproape de timpane minusculele căști, iar timbrul sensibil și pătrunzător al lui Andru Donalds, ce răzbate din al său album , „Snowin' under my skin", îmi încălzește cele mai ascunse cotloane ale sufletului... deschid culegeri de versuri ale mentorului meu, Lucian Blaga, parcurg, cu vădită emoție, vers după vers, tom după tom... din Alese Versuri ,Tomuri și Volume... caut să însăilez Pânza, iar aura mea prinde contur la rostirea versurilor ce mi-au luminat, în timp, drumul:

„Eu nu strivesc corola de minuni a lumii
și nu ucid
cu mintea tainele, ce le-ntâlnesc
în calea mea
în flori, în ochii, pe buze ori morminte.
Lumina altora
sugrumă vraja nepătrunsului ascuns
în adâncimi de întuneric,
dar eu,
eu cu lumina mea sporesc a lumii taină-
și-ntocmai cum cu razele ei albe luna
nu micșorează, ci tremurătoare
mărește și mai tare taina nopții, așa
îmbogățesc și eu întunecata zare
cu largi fiori de sfânt mister
și tot ce-i ne-nțeles

se schimba-n ne-nțelesuri și mai mari
sub ochii mei –
căci eu iubesc
și flori și ochi și buze și morminte."

Da. Acesta este Crezul Meu.
Acum, vreau să-mi adun toate trăirile,
toate suferințele,
toate bucuriile, toate sentimentele, toate iubirile,
și pe toate am să le'ngrop
„La cumpăna apelor"
și **„La curțile dorului",**
acolo unde sălășluiesc doar...
„Unicornul și oceanu",
„Cerbul cu stea în frunte" ...
acolo mă voi întoarce nud și
mut... păși-voi alături de
„Pașii profetului"
pe **„Nebănuitele trepte"** ,
unde voi rosti **„Cuvinte către patru prieteni",**
voi cânta **„Cântecul focului"** ...
și voi intona următorul **„Psalm"**...
voi pune **„Cântare subt pietre și flori"** ,
mă voi opri **„În munți"** ...
voi sta cu **„Cap plecat"**
și am să scriu **„Scrisoare" „Către cititori"** :
„Aici e casa mea. Dincolo soarele
și grădina cu stupi.
Voi treceți pe drum, vă uitați printre gratii
de poartă și așteptați să vorbesc.
– De unde să-ncep?
Credeți-mă, credeți-mă,
despre orișice poți să vorbești cât vrei:
despre soartă și despre șarpele binelui, despre
arhanghelii cari ară cu plugul grădinile

omului, despre cerul spre care creștem,
despre ură și cădere, tristeți și răstignirii;
și înainte de toate despre Marea trecere.
Dar cuvintele sunt lacrimile celor ce ar fi voit
așa de mult să plângă și n-au putut.
Amare foarte sunt toate cuvintele,
de-aceea – lăsați-mă
să umblu mut printre voi,
să vă ies în cale cu ochii închiși."
.....
.....

Acum... **„La cincizeci de ani"**
mai zăbovesc **„Printre culori"**
și încrustez **„Cuvinte pe o stea funerară"**,
adun în pumni **„Mirabila sămânță"** ,
și o arunc în **„Solstițiul grădinilor "** ,
precum **„Risipei se dedă florarul" ...**
„Dacă m-aș pierde"
în **„Suprema ardere" ...**
aș vedea că **„Nu sunt singur"**
pe **„Drum prin cimitir" ,**
iar **„În marea trecere"**
văd **„Pasăre sfântă" ,**
și **„Paradis în destrămare" ,**
văd cum **„Un om s-apleacă peste margine",**
și strig **„Cuvântul din urmă":**

„Oprește trecerea. Știu că unde nu e moarte,
nu e nici iubire, și totuși te rog:
oprește, Doamne,
ceasornicul cu care ne măsuri destrămarea."

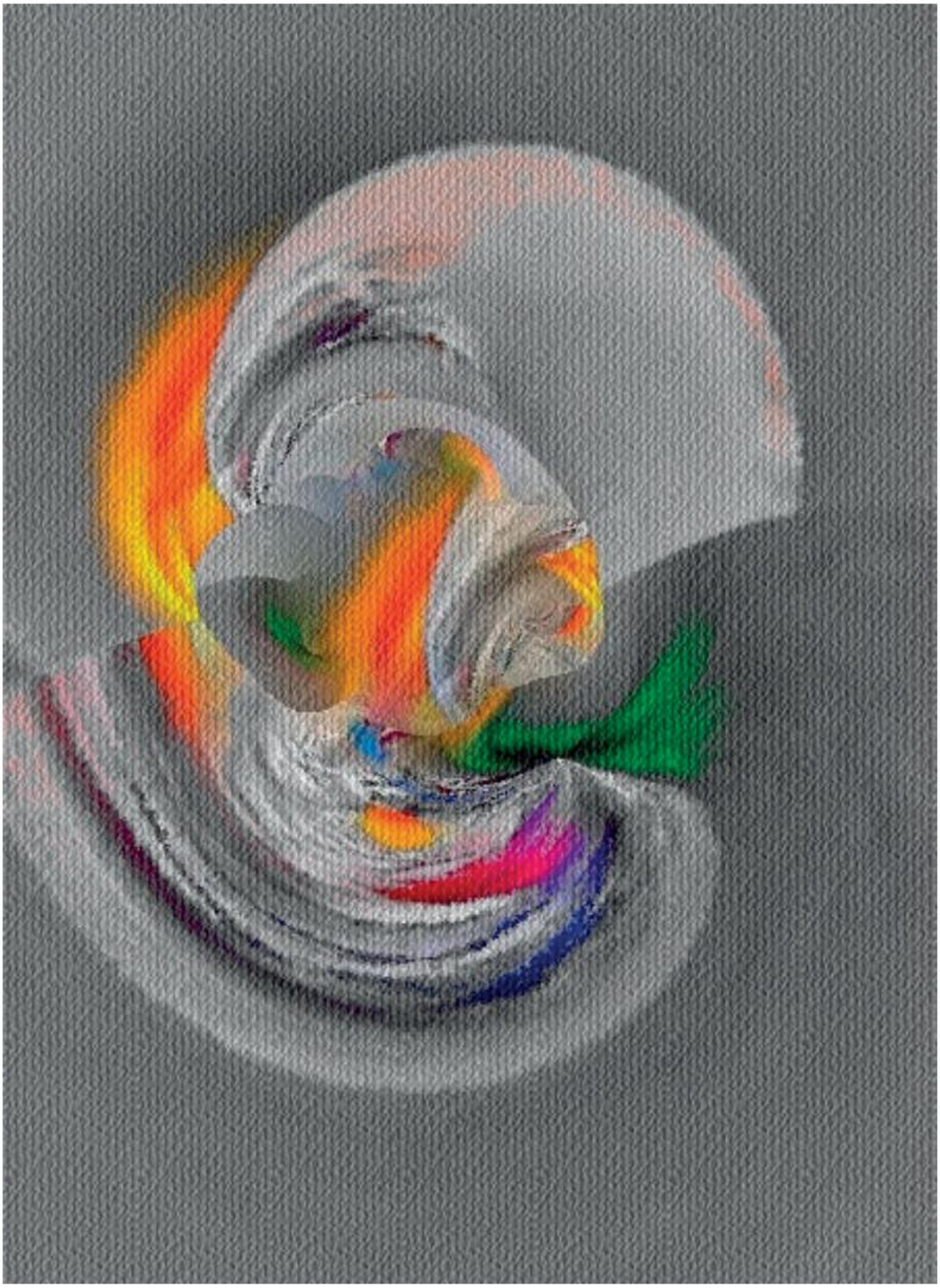

Lilioara Macovei – *Paleta sufletului*

paleta-suflet... curcubeu

am încercat, adeseori, să identific
culoarea sufletului meu,
dintr-un perpetuum amalgam de culori,
trăiri, sentimente...
(uneori nedefinite și nerostuite,
dintr-o veșnică teamă de mistificare de Eu),
am disecat pe paleta-suflet un Curcubeu,
și fiecărei culori, însumate'n șapte,
i-am dat un nume și un rost-

– roșu – capătă nuanță de iubire,
și rost de inimă binecuvântată,
– portocaliu – strălucire de Soare,
în rostuirea dreptului la zâmbet,
– galben – raza de lumină
ce ocrotește chipul pruncului din leagăn,
– verde – e firul de iarbă
ce prinde viață odată cu Învierea,
– albastru – culoarea infinitului
oglindită'n apa mării,
– indigo – îmbrățișarea lunii
ce dă rostul rotund pământului ,
– violet – e orizontul privirii tale,
cufundat în iubirea mea,

... astfel, culorile toate,
însumate'n șapte,
formează o Paletă – Suflet,
sub chip de Curcubeu.

Lilioara Macovei – *Răstignirea*

viața de apoi

Motto:
„Dacă Dumnezeu mi-ar face cadou o bucățică
de viață, m-aș îmbrăca foarte modest, m-aș
întinde la soare, lăsând la vederea tuturor
nu numai corpul, ci și sufletul meu."

Gabriel Garcia Marquez

apoi,

am început o altă viață,
(rezultatul unei decizii ferme și unilaterale,
ruptă de dincolo de tipare)
am purces la primul pas...
identificarea nudității mele cu natura,

astfel,

m-am descătușat de veșminte,
grupându-le pe anotimpuri
în sicrie făurite din abis,
(dintr-o mai veche dorință
a metamorfozării într-un vis)
singur am scrijelit mormânt
în plăceri carnale,
păstrate doar în gând,
peste care timpul
a trecut rând pe rând...

mai apoi,

(trecând peste bariere de conduită,
etichetă,
distorsionând decența în falsă pudoare)
mi-am îmbrăcat trupul
în grandoarea nudității mele,
și-n eterna chemare a naturii,
m-am contopit cu apa și pământul
cu soarele și luna,
definindu-mă prunc al naturii–mamă,
vrednic urmaș al tatălui-univers,
mi-am tatuat pe suflet
Alesul Vers al Iubirii;

al iubirii de oameni,
al iubirii de sine,
al iubirilor trecute,
al iubirii care vine...

și fără să'ncrustez tăcerea pe chipul cioplit,
în cele din urmă...

vieții de apoi
sufletul mi-am răstignit.

în fiecare zi... Dor de Eminescu!

din susur de izvor s-adapă Inorogul,
în cele patru zări,
încornorații cerbi îi cântă Epilogul...

în fiecare zi ating cu sufletul
munții pioși,
câmpuri revărsate în ogoare
cu ape tremurătoare,
codrii verzi de brad-
păduri ce se adăpa din izvoare nevăzute de iubire,

și stele vii,
și stele căzătoare,
luceferi metamorfozați în noi
ce-și plâng în vreme nemurirea oglindită-n ploi...

toate,
toate,
zi de zi,
clipă de clipă...
îmi picură în vene

frumusețea rostuită a iubirii eminesciene.

poate roua...

27 Ianuarie-Ziua Internațională a
Comemorării Victimelor Holocaustului

poate nouri îngreunați de-atâtea lacrimi
șiroaie varsă țărânei văduvite de sufletele mii
sunt cei duși în căutarea hăului din noi
ce rătăcesc nemărginirea metamorfozați în ploi
culcuș-etern ei vor clădi pentru cei morți în cei vii

poate clipa se-ntoarce în tăcerea-i mută
a gloanțelor ce șuieră prin noi
salutul ultimului cazon de pe redută
cu rost de petrecanie de neagră nuntă
țărâna înmuiată-n sânge
mireasă-i soldatului căzut cu chipul în noroi

poate lutul primar se frânge
în mii și mii de schije ce dă contur eului din noi
prin pânza însăilată a vremii se țese iar cu sânge
și stele cad Pleiade când cerul plânge...
plânge și cade peste noi

și poate...
poate roua ce-mi cade printre gene
se rostogolește-n palma mea suspinând
să fie gândul ce se pierde-n vreme
să fie timpul care se prelinge-n gând?

prinos cuvântului -

la 31 August - Ziua Limbii Române

cuvintele ce se preling din ochi,
din suflet,
din trupul dezgolit,
le regăsesc în rostuirea cuvântului dintâi,
cuvântului nedefinit și nerostit-
(de teama neputinței de-a silabisi
cuvântul de-nceput,
cuvântul de sfârșit)
când eu le căutam în întruparea
celor morți din cei vii,
și-mi defineau durerea,
durerea ascunsă printre semne mii-
în alte cuvinte ce le-au adus,
alte cuvinte care s-au spus,
alte cuvinte ce au răpus iubiri neîncepute...

de teama neputinței de-a iubi,
din preaplinul iubirilor trecute,
iubirilor tăcute și nerostite...

te caut cu neputință printre cuvinte.

foto – Gânditorul de la Hamangia

ce poate fi iubire?

_____ III. Iubire perpetuă _____

ce poate fi iubirea?

iubirea e o vorbă,
un cuvânt,
o simbolistică...
un lucru sfânt ?
mai poate fi, ea, o fărâmă din ales gând,
sau... poate fi un scâncet de sentiment,
prin suflet alergând?
ce poate fi iubirea?
... o vorbă,
un cuvânt,
sau o fărâmă de gând?

și poate...

poate roua ce-mi cade printre gene,
se rostogolește-n palma ta râzând,
să fie gândul ce se pierde-n vreme,
să fie visul care se prelinge-n gând?

nu-mi frânge inima, iubire!

nu-mi frânge inima, iubire
dă-mi lacrimi, dă-mi suspine,
dă-mi săruturi, plăcere, fericire...
lasă clipa cea trecută
în seama clipei care vine...
și totuși... dă-mi iubire...
dă-mi iubire!

Lumea mea de vise...

(dedic aceste versuri, acelora care cred
în Iubirea și Prietenia Adevărată)

dezbracă-te de gânduri și tristețe,
și vino cu mine să ne plimbăm mână în mână,
prin grădina mea de vise,
prin lumea mea de dor,
fii nud, așa ca mine, și privește:
– aici, aici e pădurea-
pădurea ce se-mbracă-n verde,
– ei, ei sunt cireșii cei sălbatici, acum în floare -
adevărate torțe de albă culoare, – acolo,
acolo e „corola de minuni a lumii",
mă lasă să-ți împodobesc fruntea
cu o rază de lumină,
să-ți pun în mână petală din
corola minunilor lumii,
-acesta, acesta e izvorul uitării și al iertării,
iar lângă el o floare neprețuită -
iubirea mea...
(iubirea scăldată-n lacrima universului,
iubirea ce-o ud cu roua dimineții,
și o sărut cu buzele tristeții)
– iar aici, aici e ogorul unde vom semăna ură
și vom culege iubire,
vom arunca tristețe
și vom aduna zâmbet și bucurie...
– Hai! lasă-te purtat de dor,
și vino-n lumea mea, în lumea mea de vise-
în lumea mea de dor...

iubirea mea nemărginită

iubirea mea e chin și e durere
e visul de ieri
e speranța care piere
e când tristețe
e când dor
toate,
toate se îndepărtează în nemărginirea lor

iubirea mea e clipă de plăcere
e o lumină
e simplă mângâiere
e șoaptă mută
e mult dor
toate,
toate se îngemănează în nemărginirea lor

iubirea mea e cântec e tăcere
e inima deschisă
e sufletul durere
e-o flacără ce arde cu mult dor
toate,
toate mă înnobilează cu nemărginirea lor.

nevoia de iubire

stele cad în jurul meu,
una câte una pe drumul tău,
pe drumul meu,
întind mâna spre soare,
dar ceva îmi spune, că nu e destul,
nu...
nu e destul...
am vrut să-ți pun apusul la picioare,
și răsăritul să-ți încrustez pe buze,
tot universul
am vrut să-ți dăruiesc doar ție,
numai ție.

eu...

eu aveam nevoie de iubire,
nu doar de un surâs, un zâmbet, o privire,
aveam nevoie de-o simplă mângâiere,
și de sărutul ca pe-o binecuvântare...

aveam nevoie de tine,
aveam nevoie de iubire ta!

ai încredere în iubirea mea!

nimic din ce am vrut să-ți dăruiesc
nu ai putut atinge cu privirea...
nici visul,
nici șoapta,
nici simpla mângâiere,
nici plăcerea,
nici iubirea...

tu, ai rostit doar vorbe...
vorbe care dor,
iar visul,
șoapta,
simpla mângâiere,
plăcerea și iubirea
încet,
încet,
încet se sting, și mor...
și, totuși,
te rog...

ai încredere în iubirea mea!

nemărginirea iubirii

cu
sau fără tine

am încercat să-adun toate lacrimile
iubirilor trădate
într-un singur suspin

cu
sau fără tine

am cules de pe inima-mi rănită roua dimineții

cu
sau fără tine

am clădit altar iubirii din vise speranțe... și dorințe

cu
sau fără tine

m-am înălțat atât de sus
atât de sus... încât am atins nemărginirea

cu tine m-am înălțat atât de sus

atât de sus...

răspuns chemării mele

te caut
te pierd
te văd...
mă regăsești
tu mă atingi
tu simți
și pui sărut fierbinte
răspuns chemării mele...

îți caut pașii pe nisipul înroșit,
te caut cu ochii în asfințit,
te pierd în umbra soarelui umbrit,
te văd, apoi, cum tu mă cauți,
mă cauți prin tăcerea nopții...
târziu mă regăsești în visul mult dorit,
tu mă atingi cu palmele pe gene,
pe buze,
pe trupul dezgolit...
tu simți cum inima-mi te cere,
cum trupul meu te vrea,
cum inima cerșește doar simpla-ți mângâiere,
și pui sărut fierbinte
pe inima-înrobită de chemare-

răspunsul tău-chemării mele.

unica mea dorință

exist,
pentru că exiști și tu,
semn al existenței mele ești doar tu,

ești umbra
ce pătrunde în mine mereu,
gândul
ce răzbate până la gândul meu,
ești lacrima
ce-mi spală ochii și sufletul,
surâsul
ce-mi luminează fața și zâmbetul,
ești floarea
ce-am udat-o cu lacrima universului,
rima
ce-am dat-o tribut, doar, versului,
ești inima
ce-mi bate în piept cu suferință...

tu, doar tu,

ești unica mea dorință.

acum

când simt iubirea că mă îmbracă în culori
de curcubeu,
și oamenii din jur îmi par copii de zeu,
când pot cuprinde fărâme din soarele măreț,
iar clipa, ce se sparge'n palma mea,
are un alt preț...

acum,
pot reclădi altar iubirii
din șoaptă,
din zâmbet,
din sărut,
din simpla mângâiere,
din inima jertfită în clipa de tăcere...

acum, pot să spun...
DA!
TE IUBESC!

foto: A. C. Săpălcan – *Apus de soare în val de mare*

Altar Iubirii

îți caut pașii pe nisipul înroșit,
pașii pierduți,
pașii uitați,
pașii regăsiți...

din umbra pașilor
vreau să clădesc altar iubirii...
iubirii pierdute,
iubirii uitate,
iubirii regăsite...

Lilioara Macovei – *Ochii mei*

aș vrea să-ți spun

aș vrea să-ți spun atât de multe
dar, încă nu știu,
nu știu dacă vor să mă asculte ochii tăi frumoșii,
atunci mai bine tac,
și nu mai spun nimic.

aș vrea să-ți simt privirea în tăcere,
să-mi adâncesc sufletul în ochii tăi,
să-ți rup din trup tainica durere,
cu-un dor nebun de simplă mângâiere...

și iarăși tac,
tac...
și sufăr în tăcere.

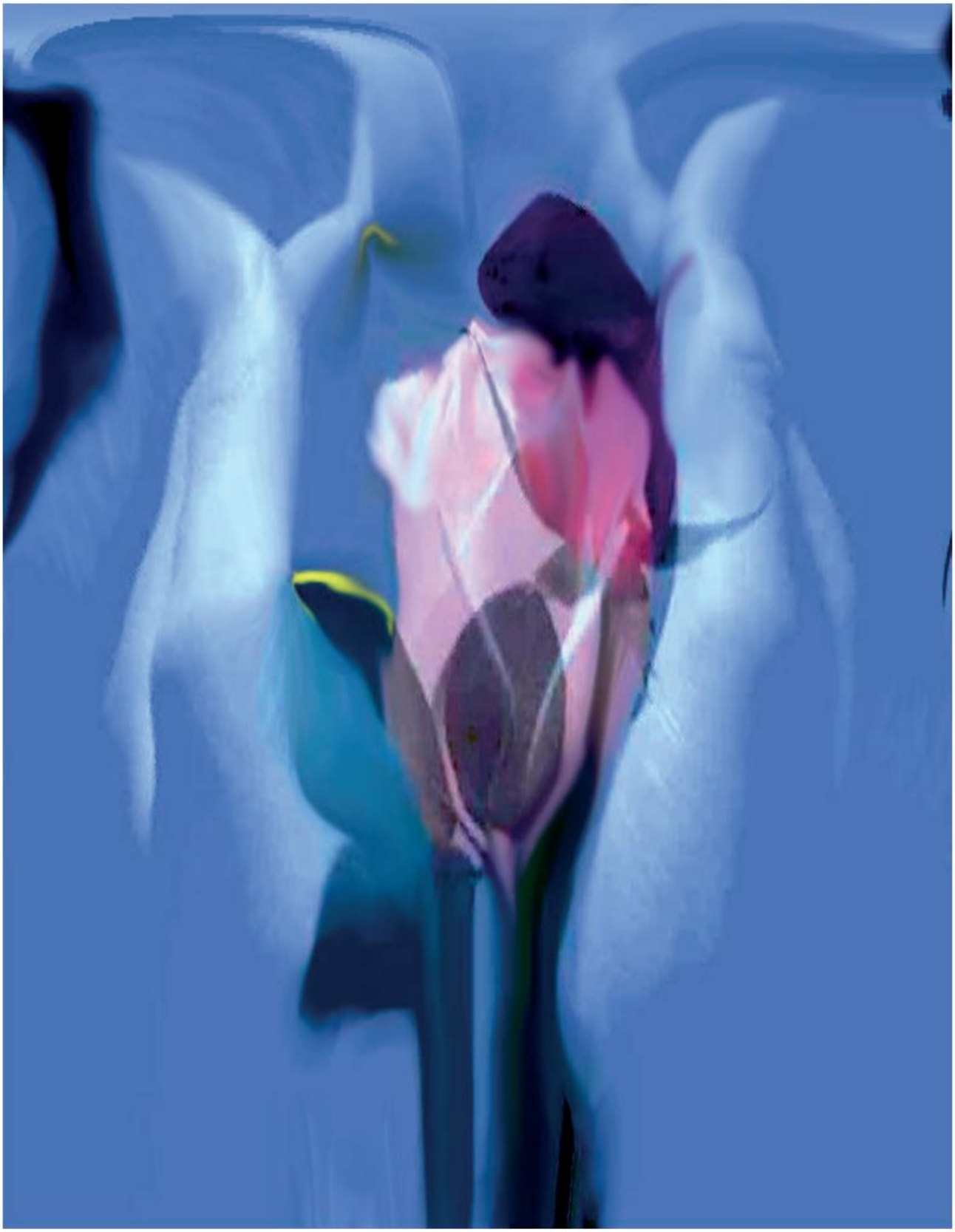

Lilioara Macovei – *Universul iubirii*

_____IV. Universul Iubirii _____

ești atât de frumoasă!

uneori mă pierd în Universul tău
și mi-e atât de greu să te recunosc,
mi-e atât de greu să te culeg din praful stelar,
și dragostea ce-o port în suflet
pe inimi de gheață s-o presar,
acum, când te privesc și te mângâi,
te mângâi cu privirea,
simt acolo unde doar îngerii pot pătrunde
o mare de iubire,
o iubire atât de caldă și de frumoasă,
încât... nici soarele, nici cerul plin de stele,
nici marea, nici pământul nu o pot cuprinde-

pentru că ești atât de frumoasă,
pentru tine aș putea să-adun
toate stelele de pe cer,
pentru tine aș clădi altar din lacrimi și suspine,
iubirile trecute le-aș dărui iubirii care vine...
ție...
ți-aș dărui zâmbetul pierdut
pe clapele pianului uitat în vreme-

pentru că ești atât de frumoasă...
pentru mine, tu,
ești frumusețea clipei trăite-n paradis-

pentru că ești atât de frumoasă,
ești atât de frumoasă...
Iubire!

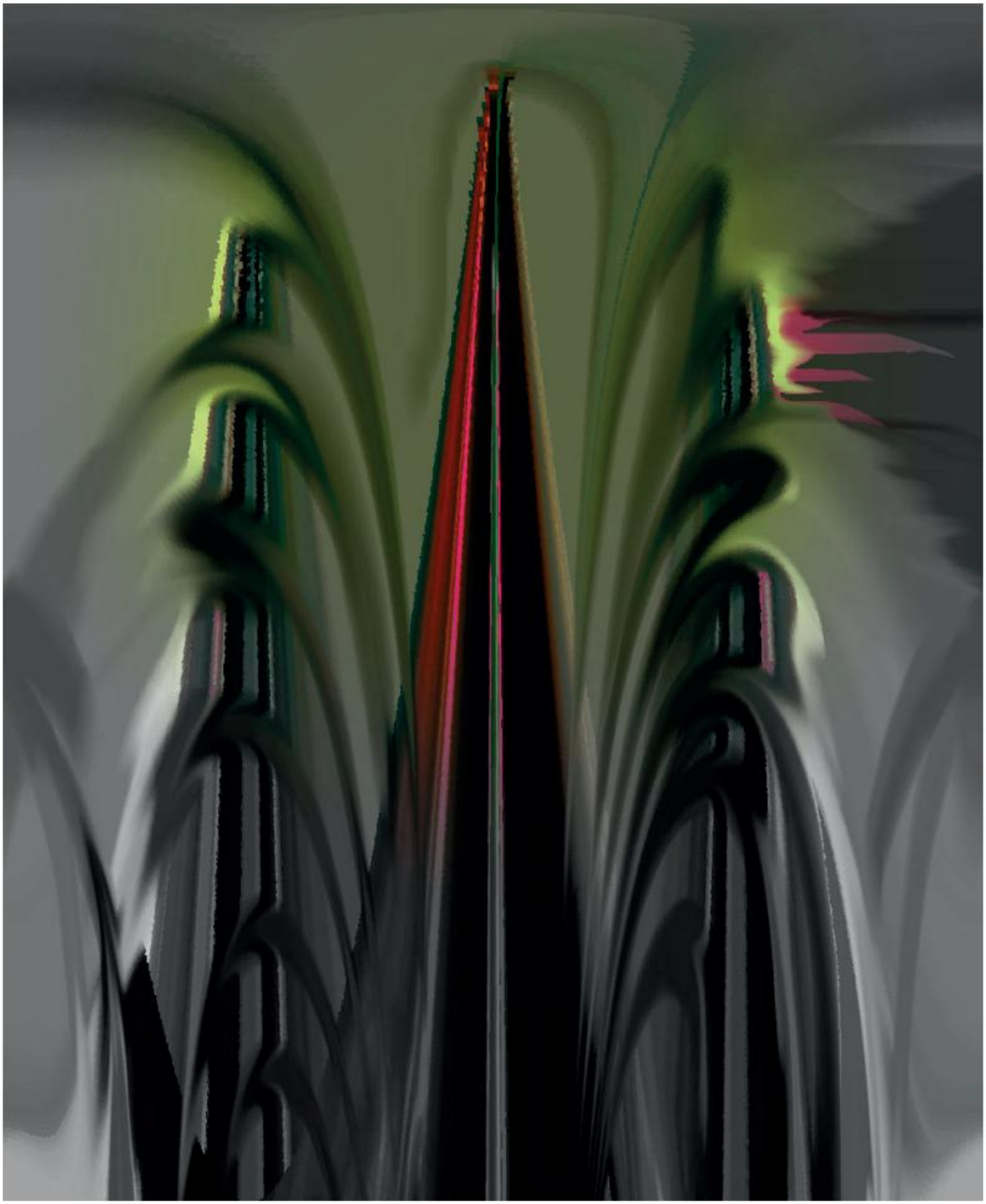

Lilioara Macovei – *Ascensiune infinită*

gândurile... drumurile

câte din gândurile mele,
câte din cuvintele mele,
câte din drumurile mele
au putut să te facă să uiți
clipa când zâmbetul tău
mi-a deschis porțile sufletului,
când privirea ta m-a înălțat
pe culmi oglindite-n infinit...

când
toate gândurile,
toate cuvintele,
toate drumurile mele
s-au contopit într-o simplă mângâiere...

câte din drumurile mele
au putut să te facă să uiți,

să uiți că te iubesc?

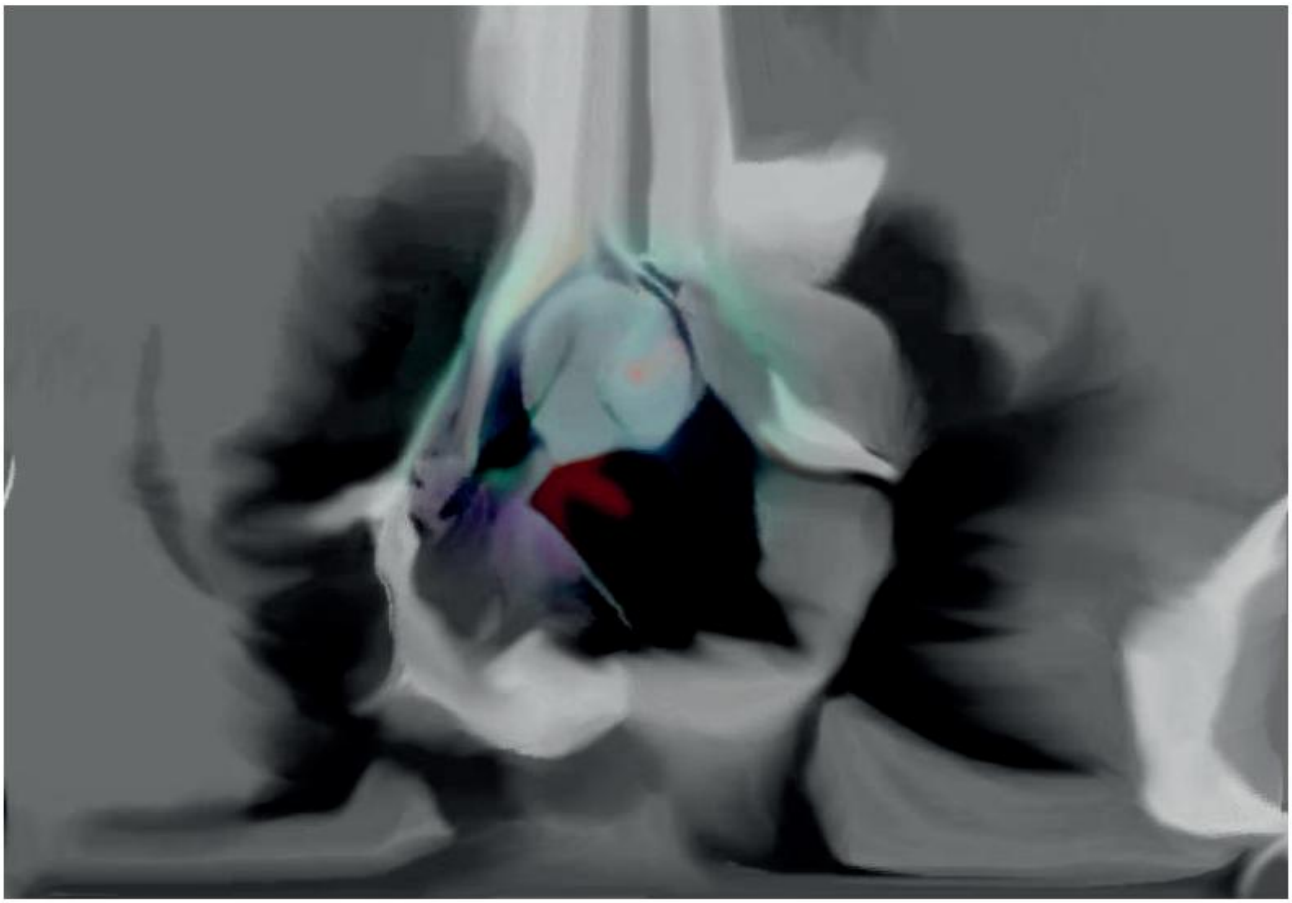

Lilioara Macovei – *Iubirile mele*

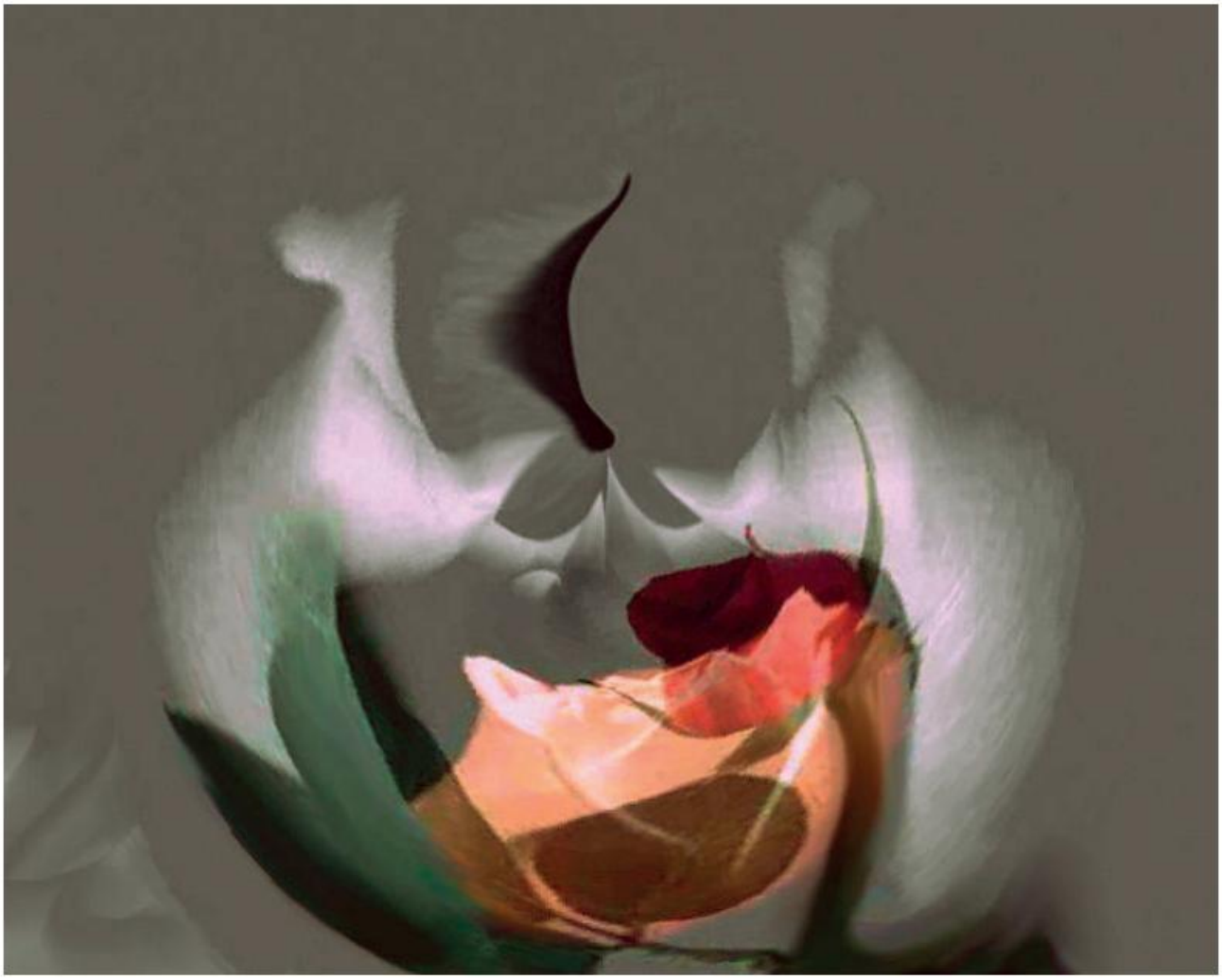

mi-e dor să-ți spun

la zi aniversară, îmi doresc
să-ți spun că te iubesc
mi-e dor de clipa cea trecută,
mi-e dor de sărutarea mută,
de ochii ce nu i-am privit,
de șoaptele ce n-am rostit,
de gândul ce nu l-am gândit,
de visul ce n-am împlinit,
de mâna ce n-am întins,
de lacrima ce s-a prelins...
mi-e dor de sufletul din tine,
de sărutare care vine,

mi-e dor,
mi-e dor, atât de mult, de tine...

toate-s trecute,
toate mai dor...
ce pot să spun acum
că-mi este dor -
un dor nebun...
mi-e dor să-ți spun
... să-ți spun...

că te iubesc.

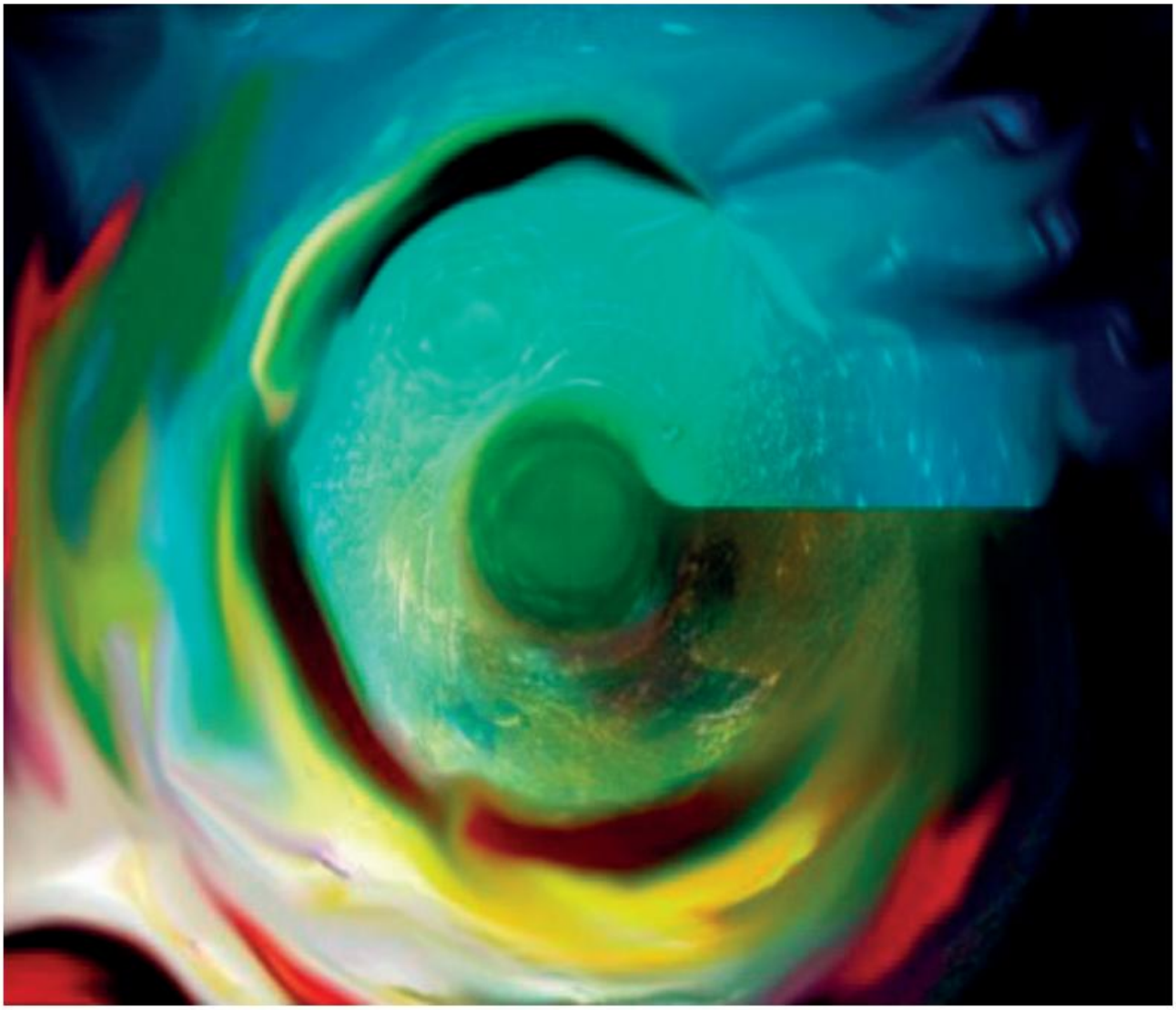

Lilioara Macovei – *Verde crud*

Simfonia Primăverii!

cum, încă, larna nu-i trecută
si Primăvara-i încă mută,
ea scoate nasul temătoare,
mai cerșește-un drob de soare,

apoi...
apare zâmbitoare
cu miros de liliac,
muguri răsuciți pe-arac,
zumzet dulce de albine,
ciripit de păsărele,
nori de ploaie,
cer cu stele,
soare cald și luminos,
pomi în floare,
chip voios,
susur sfânt de mic izvor...
toate,
toate cântă-n cor...

Simfonia Primăverii.

Lilioara Macovei – *Bucuriile vieții*

foto: Pop Stelu – *În grădină*

De Ziua Ta!

Tu...
ești candela ce ne dă viață
ești surâsul sfânt de înviere
ești izvorul cald de mângâiere
ești ogorul ce ne zămislește
și lumina ce ne ocrotește...

iar tu...
ești câmpul plin cu flori
ești adierea ce ne dă fiori
ești sursa noastră de plăcere
și clipa ce ne dă putere
ești dorul inimii ce niciodată nu piere...

toate astea's pentru tine...

Ființă Sfântă cu nume de Femeie!

Lilioara Macovei – *Ferestre deschise în vreme*

_____ V. Iubire în alb și negru _____

lasă iubirea să ningă

când iubirea se transformă în uitare
și gândurile
gândurile vor să zboare
să zboare pe fereastra casei uitată de vreme
privește în alb și negru
privește iubirea răpusă de gând
de gândul ce nu se uită nicicând
fii gândul meu de acum
fii gândul ferestrei deschise în vreme
privește timpul în alb și negru...

și lasă iubirea să ningă în noi a tăcere...

fii tu gândul cel dintâi

fii tu cea de dinainte de vreme.

...

fii tu gândul cel dintâi

fii tu cea de dinainte de vreme.

cândva... aici

cândva... aici
Soarele s-a oprit
izvorând din pământ

cândva... aici
Îngerii s-au iubit
s-au iubit
și apoi au plâns...
din lacrimile lor au răsărit stele curgând
și timpul s-a oprit în loc cufundat în gând

mai apoi
stelele s-au transformat în fulgi de nea
rând pe rând

iar îngerii în suflete de dor

în suflete de dor plângând.

zi de boncăluit

cad din mine rând pe rând tăcute cuvinte
trecutele iubiri ce-mi picură din buze
le regăsesc în teama nedefinită
ce mă țintuiește'n umbre
atârn voința de-a trăi în mormanul de necuvinte
scrijelite'n colțuroasa piatră-mormânt
unde stau pitite ascunsele visele-gând

aici unde sângele pulsează în ritm
de blues jazz și rock
iubirea mai face un ultim troc
cu un dram de noroc
doar sufletul stingher
mă mai face să sper
când toate se duc și se pierd în eter...
(un ultim rămas bun cu iz efemer)

în zi de stretenie
caut un bârlog
să prind iarna în dârlog
primăverii să-i dau imbold
pe drumul reavăn plin de glod
cu un profund respect pentru anotimpul dus
ascuns după umbră de urs
pământul reavăn înglodit
mă cheamă la boncăluit
pe note ancestrale de rit.

Lilioara Macovei – *Dansul iubirii*

dansul iubirii

am întâlnit o floare,
o floare rară ,
o floare cu petale dalbe,
ocrotită de lumină,
o floare mustind a iubire,
și dornică de dăruire,
am încercat s-o mângâi,
să-i miros parfumul,
și să-i sorb nectarul,
întind mâna spre ea,
ea se sperie, fuge,
și se pitește-n matcă,
am vrut, apoi, să-i spun o poveste,
o poveste despre tainele nebănuite ale iubirii,
am vrut s-o cufund în roua dimineții,
s-o alint cu lacrima de lumină,
ea s-a evaporat și a trecut prin mine...
am încercat s-o frâng, s-o rup,
ea se topește-n palmă...
încerc din nou s-o mângâi,
ea îmi citește gândul simplei mângâieri...
și încet,
încet,
încet începem, împreună,

dansul tăcut al iubirii.

foto: Ioana Câmpeanu – *Parcul Central Cluj Napoca*

iubire ninsă

ninge peste sufletul meu
ninge cu flori de iubire

e-atâta liniște încât
aud sărutul fulgilor de nea
pe ochii mari de copil neștiutor
pe buzele-mi arzânde de plăcere
pe sufletul ce rătăcește în marea de tăcere

ninge...

ninge cu flori de iubire.

foto: Pop Stelu – *Prima ninsoare în ocolu-mi*

prima ninsoare

e iarnă și ninge'a iubire
a norilor tăcută privire
pe sufletul tău se lasă
când Luna își reclădește casă
noaptea își cerne mătasea
de aur și lumină
totul lucește în alb –
sfântă – mirifică – grădină

e ger
e frig

cu flori de iubire ninge
stele de nea se preling rând pe rând...

iarna lin plânge.

Lilioara Macovei – *O iubire de toamnă*

o iubire de toamnă

... doar o rază de lumină,
și o pată de culoare,
nori ce pleacă,
vânt ce vine...

lucrurile, toate,
cântă în mirifica grădină-

totu-i vis...
e simfonie pe paleta de culoare...

lumea, toată, se cufundă

într-o mare de iubire.

Lilioara Macovei – *Culorile Toamnei*

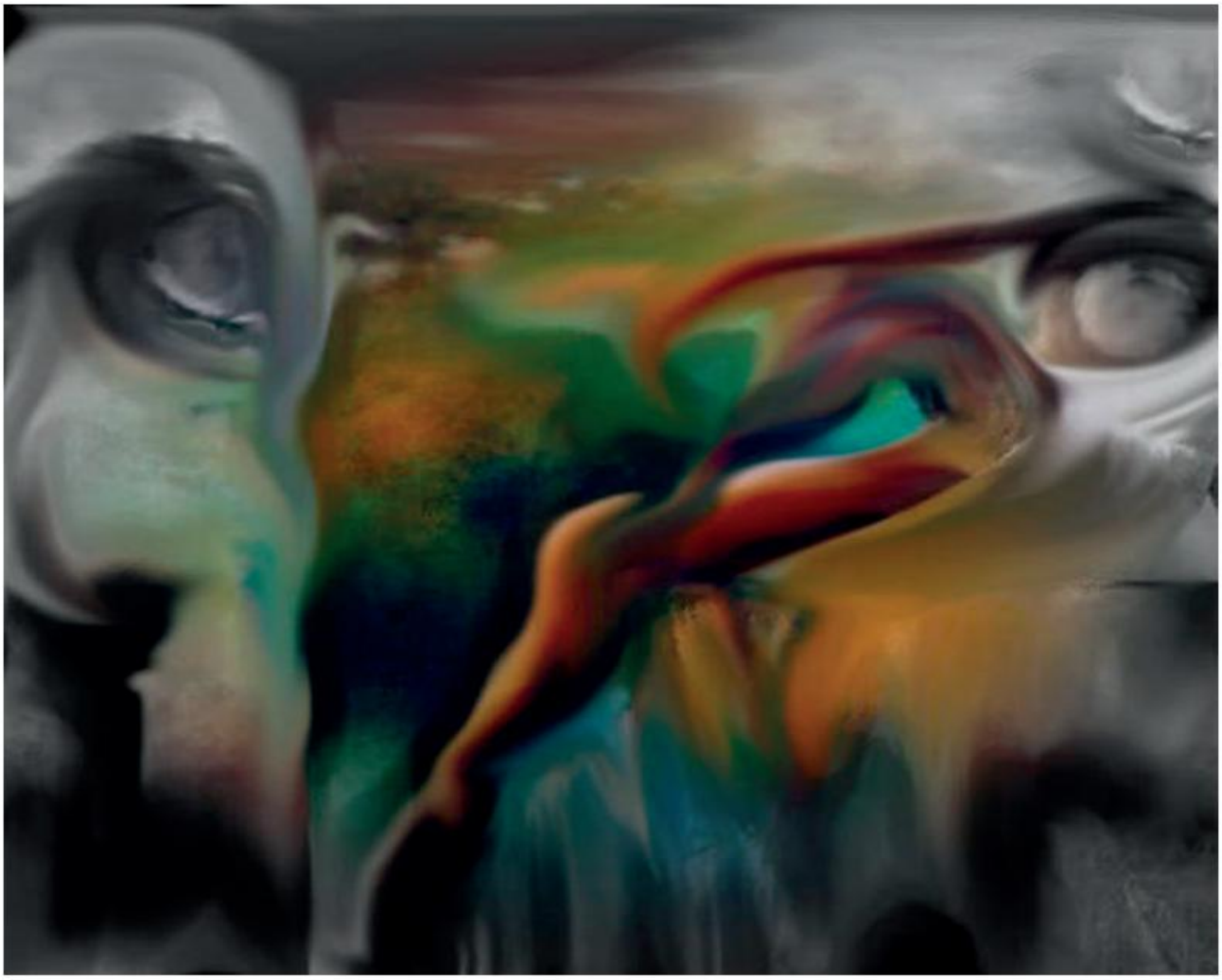

_____ VI. Repere pe buza toamnei _____

Toamna ce-mi picură din buze

aici mi-am regăsit sălășluirea
într-un binecuvântat cuvânt
scrijelit în colțuroasa piatră-mormânt

aici zac eu
în teama nedefinită ce mă țintuiește-n umbre
povestindu-mi iubirile trecute
ce le-am uitat pe buze

atârn voința de-a trăi
în mormanul de necuvinte
și rând pe rând plâng
plâng din mine tăcutele frunze-
iubirile trecute ce le-am uitat pe buze

aici zac eu
impetuos portret cu aură de suflet dezgolit
de patimi desfrunzit
lipesc din noianul de frunze câte-o toamnă

o toamnă ce-o simt cum picură din buze.

din spuza toamnei

când chipul își pune masca de hilar
reavănul mormânt caută culcuș
în chemarea lutului primar

stau tolănit pe margine de univers
rezemat dezinvolt într-o undă de vers
adun din toamna căzutelor frunze
(ce stau mărturie trecerii mele
prin vremi nedefinite
de spațiu și timp
rod și culoare
sub formă de nimb)

în contul zilelor ce vin și vin
și vin
adulmec miresme de ninsoare
cu iz de vin

din multitudinea de zilele trăsnite pline de eres
transform iarna în cânt și vers
în cânt pe ritm de blues jazz și rock
când trupul încearcă un ultim troc
cu destinul înrădăcinat în nenoroc
(minune cu iz efemer ce mă face să sper)

pun hazul în necaz și invers
și iar... invers
și caut în spuza toamnei
o unduire de iernatec vers.

stand by me

stai cu mine toamnă a tăcutelor cuvinte
când picuri din unde
eu mă ascund în necuvinte
azi le fac în necaz tomnatecelor frunze
ce unduiesc în ramul nud
o ultima rundă de an lud
mai caut un compromis
în cuvântul-rând
ce vrea să fie un revers al așa-zisului vers
(rezultatul orânduielii alambicate
cu literă de alfabet
dintr-o nevinovată smucitură de tastatură de net)

stau și mă socot
cu timpul netot
ce nu-mi da răgaz de taifas cu ale mele cuvinte
rostuite cu rost și sârg
într-o banală înșiruire de gând
când mă plec și mă supun Cuvântului Bun
și spun...

și spun
stand by me...

stand by me...

Povestea Trenului Invizibil

cum Iarna încă nu-i trecută,
și se-arată'n chip de slută,
ascultă'n liniște povestea,
povestea trenului invizibil...

e ger și gara-i plină,
e plină de călătorii rebegiți de frig,
flocosul câine stă în jurul cozii,
făcut covrig,
norii mai cern prin pleoape argintii
petale albe, petale azurii,

e ger, e frig,
trosnește-n gură metalul din proteze,
iar câte-o babă mai uită,
în vreme, să ofteze,
și călătorii așteaptă,
așteaptă, așteaptă...
cătând în zare,
fantoma unui tren ce nu apare...

e ger, e frig
și nimeni,
nimeni nu mai mișcă,
doar gara se oprește-n loc,
când cheferistul cere-un foc
chiștocului găsit pe șine,
... și Trenul Invizibil nu mai vine,
nu mai vine,
nu mai vine...

salutări Valeriului!

deseori te-am zărit
umbră pierdută în tăcerea mormintelor etrusce
căutător neobosit al liniștii eterne
vașnic călător al timpului precar
binefăcător neostoit al iubirilor caduce...

tu – Duce de Plusquamperfectum-
(reflecție a oglinzilor valeriene
după simpla regulă a energiei eoliene
în sensul invers al acelor de ceas)

când Cuvântul prinde viers și glas...
mă plec și mă închin cuvântului venin
preschimbat în licoarea numită vin
(atât de drag mie și ție surechit din propria vie)

salut viersul cotidian

poemul manifest

într-o determinantă atitudine fest!

Toamna se numără... cucuruzii

S-au gălbejit tăți cucuruzii,
în holda dealului din sat,
de-au năpustit din crâșma chiar și zuzii,
s-adune rod de ciucălăi, de an
mănos, din an bogat.

Cocoșii satului dau tonul
și cheamă tăt norodu'n vatra satului, la sfat,
înșiruiți, în zori, pornesc în cete,
bărbați, muieri, bătrâni, copii și fete,
spre holda ciucalăilor din sat.

Cu voie bună, spor și-orânduială,
ajung în margine de hat,
bătrânii înțelepți împart cu chibzuială,
rând după rând, ușor de numărat.

– „Amu, pă ei... feciori și fete,
pă tăți să-i dați supuși,
nu vă lăsați, până să'nsară, dă osteneală răpuși,
să nu rămână nici bob, nici ciucalete,
pă vreun cocean ne adunat
... cu Domul înainte... cu voie bună,
cânt și spor...
porniți la-aaatac!"

Un fluierat e semnul de'nceput,
în holda cucuruzilor din hat,
s-aude strigătul de voie bună
a vașnicilor luptători din sat...

foșnesc în rând pănuși după pănuși,
mai șușotesc, râzând, feciori și fete,
când iau în mâini câteun știulete,
mai câte-o babă rămâne'n urmă, să ofteze,
iar moșu nu ezită s-o parafrazeze,
copiii, mai pe bune, mai în joacă,
adună'n coșuri rod de cucuruz,
se prăpădesc, pe jos, de râs,
când dau peste un harbuz,
bărbați vânjoși aruncă în căruțe coș după coș...
până ce holda-i gata,
ascunși după cocenii dezgoliți,
feciorii mai țucă o dată fata.

Târziu , pe înserat, înșiruiți, se-ntorc în sat
mândrii războinici, cum nu s-a mai aflat,
cu voie bună, veselie...
cu mulțumiri dumnezeiești
de rod mănos, de An bogat.

Până se lasă noaptea peste curți,
aburcă'n falnice pătule
mulțimi de ciucalăi...
știuleți...
de cucuruzi... .

La aniversară!

... mai fac un pas în Univers,
înnobilâdu-mi sufletul cu un vers...

iar celor ce-mi înțeleg chemarea,
le dăruiesc,
(din preaplinul frumuseții mele interioare)

un Zâmbet, o Floare,

o Caldă îmbrățișare,
un Ales Sentiment,

sub formă de Iubire și Prietenie,

mai fac un pas în Univers...

la 16 Octombrie 2014.

încă un pas... la 16 octombrie 2015

Motto:
„Dumnezeul meu, dacă aș avea o bucățică de viață... N-aș lăsa să treacă nici o zi fără să le spun oamenilor pe care îi iubesc, că îi iubesc. Aș convinge pe fiecare femeie sau bărbat spunându-le că sunt favoriții mei și aș trăi îndrăgostit de dragoste."

Gabriel Garcia Marquez

cu fiecare clipă pășesc în univers
cu fiecare cuvânt nerostit
înnobilez sufletul cu un vers
și-n zborul meu ancestral
adun în pumni praf stelar
pe suflete deschise cu grijă îl presar
trăiesc minunea lumii cu fiecare clipă
cu fiecare ceas
din zborul meu spre înalturi...
oare
cât a mai rămas?

... mai fac un pas în Univers!

La surechit...

(dedic aceste rânduri prietenului Valeriu,
și nu numai, dedic aceste versuri celor care
știu să prețuiască nectarul zeilor-vinul,
și mai dedic aceste rânduri celor născuți
la vreme de surechit... inclusiv mie!)

Căzut'au toate frunzele din vie,
dându'și obștescul lor sfârșit sărutului de glie,
s-au copt în draci toți strugurii'n ciorchină,
de teama brumei, ce'o să vină,
bob după bob se-înnobilează
cu aroma cea fructată,

ca semn de aleasă prețuire al gliei-mumă,
al soarelui-tată .

Pe dealul viei satului din hat,
s-adună'n cete de războinici întregul nat,
cu coșuri de nuiele înarmat,
cu cânt de drag, cu voie bună...

pornesc eterna ofensivă a transformării bobului
rotund în stropul viu al graiului de lună,

coș după coș s'aburcă în căruță,
la fiecare coș, coconu mai țucă o mândruță,
nu pridideșc a șede până ce via'i gata,
la loc de cinste, a primul ciubăr, aleasă-i fata...
desculță, cu poala suflecată pană'n brâu,
zdrobește bob după bob...
și mustul curge râu,

când curge mustul, e semn divin al purității viei ,
e sângele ce curge din milenare vene ale gliei.

Se lasă-o vreme scurtă, la pritocit, în tihnă...
se toarnă în butoaiele curate, aici n-are hodină,
el bulbucește,
bulbucește,
bulbucește...
pân'se așază încet,
încet,
încet...
apoi, se limpezește...
la șase săptămâni s'astâmpără din joc,
taman atunci, când, gazda'i urează...

„Mult Noroc!"

„Poftiți cu toții,
poftiți de beți...
beți din nectarul zeilor străbuni,
îmbălsămați veți fi de dor,
de drag,
iubire...
tăteee... izvorâte din genuni!"

Lilioara Macovei – *Clepsidra tornadelor în noi*

____ VII. Clepsidra tornadelor din noi____

clepsidra tornadelor din noi

cu ce-am rămas?
timpul scurs din trinitate și
spațiul ce umple clepsidra tornadelor din noi

toate ne sunt măsurate-

visuri-pieziș
zboruri-zboruri mereu amânate
izvoare – lacrimi
lacrimi prelinse printre pleoape
amorțite-n așteptări
triști în octave
dureri ce nu mai dor...

cu atât am rămas
cu holograma timpului scurs din trinitate și spațiul
ce umple clepsidra tornadelor în noi.

Vlad Adrian Țupa – *Everybody cries*

toată lumea plânge...

în fiecare zi păşesc pe drumul meu,
pe drumul destinat doar mie,
uneori, nu văd pe nimeni în jurul meu,
doar oameni care trec,
şi nu se opresc din drum lor,
ei trec, atâta doar, doar trec...

păşesc spre ei cu sufletul deschis şi dezbrăcat,
de drumul meu predestinat,
întind o mână,
dăruiesc o floare,
un zâmbet,
o caldă-îmbrăţişare,
iubirea din preaplinul frumuseţii mele interioare...

dar câteodată,
pe mâna mea întinsă
se preling lacrimi din durerea lumii,
a lumii ce trece pe drumul ei,
pe drumul meu...

uneori, toată lumea plânge-
plânge din durerea iubirii neîmplinite,
uneori, toată lumea plânge-
plânge de fericirea iubirii regăsite,

uneori, toată lumea plânge...

Vlad Adrian Țupa – *Rostul trecerii*

și... uite așa

mai ninge alene
norii creionează cerului ultimile gene
fulgi rari de nea
îmi mângâie ochii în ultim sărut rece de catifea

iarna'mi suflă prin buzunare
colna'i goală
lemnele's cenușă și fum
raftul camării'i gol
vinul din beci se prelinge'n bemol
(ecou scrijelit pe grinda spânzurata'n pod
acolo lângă cel de'al doisprezecelea nod)
ostenit de'atâta iernat
țin ison vinului-Mare Domn!
dau samă paharului gol
doinind a dor și jale
cinstind memoria iubirilor mele
celor tăcute și nerostite
înrudite cu cele rostite și neprimite

și...

uite așa mă aghezmuiesc cu sârg
de dragul voracelui dor nebun
ce încă își caută sens și rost
trecerii prin celest.

mă socotesc cu timpul

adeseori mă rătăcesc pe drum, fac pașii înapoi,
dar drumul capătă altă formă, alt sens...
(ceva legat de acele ceasornicului din turnul timp,
un timp pe care, nevoit de spațiu,
îl parcurg într-un ritm prea alert prea nebun)
ostenit de atâta drum de străbătut...
încerc să mă opresc,
hodină să-mi găsesc,
cu greu mă sprijin de secundele
ce-și mai caută rost
în tumultul de clipe ce le știu pe de rost,
doar visul efemer
mă mai face să sper,
într-o clipă de răgaz,
când zâmbetul mi-a împietrit pe obraz,
fac haz de necaz și mă ridic,
știind că acolo la orizont înaripat stă un dric,
caut să mă tocmesc cu un gropar,
să-mi sape groapă sub un des umbrar,
la umbră de falnic nuc,
când vine vremea să mă duc ...
ce folos de sex, iubire, de elan...
când toate vin înșiruite pe platan,
și-apoi întipărite în firman...
firmanul, eu, și bunul dric

ne socotim cu timpul pe nimic.

un drum de străbătut

un drum mai am de străbătut din
plinul drumului de început
mai lasă-mă,
un bob zăbavă,
să-mi oglindesc chipul tăcut
în umbra ta...
în urma ta...

Adastă timp,
rămâi o vreme printre runele sufletului meu,
te-aștept cu fiecare clipă,
să mă închin ție, precum unui zeu,
mai dăm răgaz de o iubire, două-
să-ți fie îngăduința singur țel,
când plouă cu Pleiade'n Univers,
vei înțelege din zboru-ți al meu zel,
rămâi cu mine o vreme,
mai am de primenit al tău harnașament,
și de trasat pe nebuloase un drum,
un drum... traseu dement...

un drum mai am de străbătut,
din plinul drumului de început,
mai lasă-mă,
un bob zăbavă,
să-mi oglindesc chipul tăcut

în urma ta...
în umbra ta...

Vlad Adrian Țupa – *Un ultim troc*

Ultima Haltă!

oprește dom'le cheferist,
pentru-o secundă, carul,
căci am o vorbă, de vorbit,
cu-acarul!

eu, i-am cerut să-mi definească,
sus pe boltă, o stea,
el, cere plată în avans,
și vrea să mă-amăgească cu un fulg de nea,
eu, îi confirm pe boltă inventarul stelelor
pierdute în Pleiade,
iar steaua ce-am ales-o-i undeva sus...
sus în Carul Mare.

oprește dom'le cheferist,
pentru-o secundă carul,
mai am câte ceva de-orânduit-
tristețea și amarul,
un vis de împlinit
și-un bob de iertăciune,
o floare de sădit
sub clopotul preaplinului de rugăciune!

oprește dom'le cheferist,
pentru-o secundă carul,
de nu poți opri, tu, carul-

opresc, atunci, planeta,
vreau să cobor...
să stau de vorbă cu acarul!

acesta sunt eu...

M-am născut din neputința de-a trăi a unui frate mai mare, i-am însușit nu numai viața ci și numele, am intrat în vâltoarea vieții pe post de " înlocuitor" (nu cred că a fost o reîncarnare, doar o simplă substituire), astfel, am pășit pe drumul meu, pe drumul meu cel fără nume...

La trei ani am găsit de cuviință să mă bălăcesc într-o groapă cu smoală (bitum topit) în curtea unui vecin, am fost salvat de îngerul meu păzitor, urmând o șurluială zdravănă cu peria de rădăcină înmuiată în petrol...

La patru ani descopeream focul (fără intenții prometheice), dând foc unei căpițe mari cu paie din fața casei, urmarea, o pedeapsă crudă și nemiloasă, din partea tatălui meu (odihnească-se în pace!)...

La cinci ani am încercat să zbor (fără să-l imit pe Icar), aterizând de-a rostogolul de pe o scară de cinci metri, a urmat o pauză respiratorie, apoi, o revenire la viață, iar îngerul meu păzitor...

La șase ani mă sărutăm și făcea „sex" cu fetița vecinului, după care, a urmat o bătaie zdravănă, aplicată cu nuiaua noduroasă de cais înflorit de tatăl fetiței...

La șapte ani căram în spinare imensul ghiozdan, plin cu cărți și caiete, pe lungul drum ce ducea spre școală...

La alți câțiva ani am început să descopăr lumea, cu cele mai simple și frumoase lucruri care-o alcătuiesc, astfel, am început să descifrez din frumusețile vieții;

am început să privesc cu inima, să miros cu ochii, să iubesc cu sufletul, am început să prețuiesc frumosul, natura, frumusețea interioară a omului, mi-am încărcat sufletul cu bunătate și iubire, am ascultat fiecare șoaptă în tăcere, mi-am încununat fruntea cu raze din„corola de minuni a lumii", m-am scăldat în lacrima universului, am privit clipa, clipa care vine și se duce, încercând să opresc timpul în loc, dar...

La aproape douăzeci de ani descoperem o latură nebănuit de frumoasă a compoziției mele interioare și, astfel, drumul meu ia un nume...

Apoi au urmat suișuri și coborâșuri, frumuseți, plăceri și dezamăgiri, iubiri și tăceri, bucurii și multă lumină...

Lumină și Zbor-zbor măiestru...

Iată-mă, acum, aici, acesta sunt eu-
Pop Stelu, un Om Simplu, frumos pe
interior prin frumusețea simplității mele,
un făuritor de frumuseți, izvorâte din Suflet...

Pop Stelu

Universul Iubirii – Dincolo de cuvinte

Într-o lume în care se vorbește și se scrie despre iubire în diferite moduri, prozaic sau poetic, fiindcă și iubirea îmbracă nenumărate forme, cei care se apleacă asupra acestui sentiment cu seriozitate și cu dorința sinceră de a-i descoperi, pe cât este omenește posibil, fațetele, nuanțele și simbolurile vizibile, dar și ascunse, profunde și poetice, pășesc pe un drum cu multe obstacole.

Din această perspectivă autorul prezentului volum de versuri ni se înfățișează în postura unui călător, a unui căutător neobosit, atent, meditativ, interogativ al **„iubirii perpetue"** care ne îndeamnă să îl însoțim și să pătrundem cu emoție și sfială în **„universul iubirii"**, pornind inevitabil de la întrebarea esențială: "ce este iubirea?"Un demers deloc facil, având în vedere că tematica iubirii l-a preocupat pe om, cu precădere pe omul-poet, de-a lungul atâtor veacuri și care urmărește, înainte de toate, să afle cine este el însuși,"omul simplu, **un suflet de copil în zborul lui de fluturi",** cum se autodefinește.

Poeziile sale ne oferă posibilitatea alegerii acelei variante a definiției iubirii care este mai aproape de sufletul și de simțirile noastre, căci... **„ce poate fi iubirea?- o vorbă, un cuvânt, un lucru sfânt sau o fărâmă de ales gând"?**

Aparent, toate aceste variante par destul de comune, poate chiar banale și depășite, dar, în condițiile unui examen mai profund, ne dăm seama că nu este ușor de ales și nici de răspuns. Poate că iubirea are din toate câte ceva și anume Cuvântul care nu este sinonim cu o vorbă aruncată în vânt, oarecare, căci de la El a început totul, sfințenia, fiindcă, fără ea, iubirea rămâne doar o simplă vorbă și **„fărâma din ales gând"**-un gând care dobândește treptat acea putere cu care iubirea îi adună pe oameni.

Căutarea asiduă a răspunsului are și o însoțitoare-speranța că iubirea va fi împărtășită.

Iar în acel„univers" în care căutătorul iubirii „se pierde ", el dorește o iubire de fapt, o iubire de necuprins, poate chiar atotcuprinzătoare, "caldă" și de o frumusețe de neînchipuit.

Desigur, "universul iubirii" nu poate dăinui fără „lumea de vise" în care, având ca model un alt univers-acela al poeziei lui Lucian Blaga, atât de drag autorului, iubirea îmbracă haina "unei flori neprețuite, scăldată în lacrima universului"-imagine deosebit de grăitoare a unui univers în care ne aflăm ca făpturi umane dar și a celui aflat în fiecare dintre noi.

Poetul parcurge însă și un drum al unor incertitudini, oscilând între a avea și a nu avea. între setea de alb și negru, între lumină și întuneric, între certitudine și îndoială, iar, în acest context, gândul devine matur, sobru, conștient, descătușat din acel avânt specific începutului.

În mod firesc"ninsoarea timpului" se așterne peste „gândul ferestrei deschise în vreme", prin acceptarea celor ce au fost și vor mai fi și,**„lasă iubirea să ningă în noi a tăcere".**Versuri care sunt menite să mângâie la ceas adânc de taină, de reflecție și mai ales de introspecție, sufletul cititorului dornic de a descoperi iubirea, dar și răspunsul la întrebările pe care le ridică aceasta. Iar tăcerea este tărâmul pe care iubirea „ **se transformă-n uitare**", deși gândurile vor mai purta mult timp amintirea iubirii.

Povestea „**tainelor nebănuite ale iubirii**" rămâne în sufletul dornic de iubire ca „**un dans tăcut al iubirii**", desigur dureros, care își dorește ca albul, culoarea unei iubiri pure, lipsită de patimă, purtând amprenta unei liniști interioare, să „**ningă cu flori de iubire**", în timp ce el „**rătăcește în marea de tăcere**".

Antimia Dobromir – Brașov

„Simplitatea este unul din principalele caractere ale frumuseții; ea este esențiala sublimului.”

(Denis Diderot)

Poezia este un veșmânt în care ne îmbrăcăm iubirea și moartea, spunea Lucian Blaga, mentorul truditorului nostru întru cuvinte.

Mă bucur că mi-a fost dat să cunosc un făuritor de frumos care simte ceea ce scrie, un om care a închis o lume în el, un om cu un suflet deosebit din care se preling cuvinte definindu-i durerea ori iubirile neîncepute, trecute, tăcute și nerostite, făcându-ne părtași la toate astea, cu ochii îndreptați către clepsidra ce picură din noi. Pasiunea cu care creează poemele având la îndemână cuvinte atât de simple, poate fi o mândrie pentru el și o pildă pentru alții. Dar nu este mândru și nici extaziat. Are grijă de frământările sale în modestia și spațiul lui literar, împăcând sufletele cititorilor pretențioși care îi iubesc poezia.

Când din infinitatea de cuvinte, trăiri, sentimente, se găsește un priceput în a le topi sub un anume fel de vrajă, avem de-a face cu o creație. Eu am în față una semnată distinct și original - **P.S**. (a carei semnificație vine, după cum ne mărturisește autorul... când de la Pop Stelu, când de la Post Scripum - ca semn că mai are câte ceva de spus). Așa cum îl cunosc eu prin poemele sale, este un om simplu, de o frumusețe interioară deosebită, cu **„sufletul o colonadă ce sprijină un Univers.”**

Ca o iubitoare de poezie, citindu-l pe Pop Stelu, am niște emoții care se țin de mine ca un dușman perfid, dar știu că sunt pentru un lucru care merită.

Starea de spirit a făuritorului de frumos este adâncă și transmite vibrație sufletească, ori ceea ce se vrea a fi o poezie valoroasă, acesta îi este principalul atu.

În lupta cu timpul **,,scurs din trinitate”**, poetul arde de-atâtea întrebări și e tot mai frământat de răspunsuri pe care le caută la nesfârșit... iar rezultatul -**,,tristeți în octave”**, **,,dureri ce nu mai dor”** sau **„hologramа timpului scurs din trinitate și spațiul ce umple clepsidra tornadelor în noi”.**

Alte poeme sunt amprentate ca și destăinuiri își ating cititorul cu mesaj așijderea unei aripi de înger. Nu găsesc ostentație nicăieri în arta lui și ce poate fi mai impresionant?

În poemele din capitolul **„Clepsidra tornadelor din noi”** se vede măiestria creatorului de frumos cu care transmite cititorului sentimente privind existențialitatea. Călătoriile către propria noastră ființă sunt cu mare meticulozitate ,,aranjate” și astfel cunoaștem limbajul sufletului și indubitabil al spiritului lui Pop Stelu.

Lumea ,,arhitectului de frumusețe”, Pop Stelu, este revelatoare, este una magică și pătrunzând în ea îi înțelegem strădania cu care adună în versuri splendoarea de care un iubitor de poezie are nevoie. Arta lui frumoasă, bazată pe un solid act de credință, portretizează până la identitate...

„un suflet de copil în zborul lui de fluturi” și nouă cititorilor ne produce acea emoție intangibilă în

comunicarea cu poetul.

Muzica poeziei lui înalță spiritul, ori lucrul acesta se întâmplă când poetul are un suflet mare și sensibil.

Conchid prin a spune că **Pop Stelu este îndrăgostit iremediabil... îndrăgostit de o mare doamnă...**

Doamna Poezie!

A consemnat, Lilioara Macovei – Bacău
11 noiembrie 2015

Cuprins

Identificări sufletești în zborul de fluturi
recenzie de Mihai Cotea 4
Contribuții unor cuvinte-n dar
recenzie de Mihai Cotea 6

I. Identitate 11

suflet de copil în zbor de fluturi 11
autoportret 12
cândva... în Marea Moartă 13
acesta's eu? 15
drumul meu, cel fără nume 16
semn al cunoașterii de sine 19
suflet... puritate de cristal 21
cine sunt eu? 23

II. Prinos cuvântului 25

mi-e sufletul o colonadă- 25
de ce suntem Născuți? 27
renasc 29
„Oprește trecerea" 31
paleta-suflet... curcubeu 35
viața de apoi 37
în fiecare zi... Dor de Eminescu! 39
poate roua... 40
prinos cuvântului - 41

III. Iubire perpetuă 43

ce poate fi iubirea? 43
și poate... 43

nu-mi frânge inima, iubire! 43
Lumea mea de vise..... 44
iubirea mea nemărginită 45
nevoia de iubire 46
ai încredere în iubirea mea! 47
nemărginirea iubirii..... 48
răspuns chemării mele 49
unica mea dorință 50
acum 51
Altar Iubirii 53
aș vrea să-ți spun 55

IV. Universul Iubirii 57

ești atât de frumoasă! 57
gândurile... drumurile 59
mi-e dor să-ți spun 61
Simfonia Primăverii! 63
De Ziua Ta! 65

V. Iubire în alb și negru 67

lasă iubirea să ningă 67
cândva... aici..... 68
zi de boncăluit..... 69
dansul iubirii 71
iubire ninsă..... 73
prima ninsoare 75
o iubire de toamnă..... 77

VI. Repere pe buza toamnei 79

Toamna ce-mi picură din buze 79
din spuza toamnei..... 80
stand by me..... 81
Povestea Trenului Invizibil 82
salutări Valeriului! 83

Toamna se numără... cucuruzii 84
La aniversară!..... 86
încă un pas... la 16 octombrie 2015..... 87
La surechit... 88

VII. Clepsidra tornadelor din noi 91

clepsidra tornadelor din noi 91
toată lumea plânge... 93
și... uite așa 95
mă socotesc cu timpul..... 96
un drum de străbătut.....97
Ultima Haltă! 99

În loc de Epilog – P.S. 100

Universul Iubirii – Dincolo de cuvinte
recenzie de Antimia Dobromir – Brasov **..... 102**

„Simplitatea este unul din principalele caractere ale frumuseții; ea este esențiala sublimului."
recenzie de Lilioara Macovei **..... 104**

Cuprins 106

Pagina cititorului: 109

Sursă ilustrații: 109

CV literar 110

Pagina cititorului:

Dragă cititorule!

Dacă simți nevoia sa lași un gând, o impresie, un cuvânt... o poți face aici...

... sau pe undă de net la e-mail:
stelu_p@yahoo.com

---

mă înclin... Pop Stelu

Sursă ilustrații:

1. Coperta 1, 4: Pop Stelu după tabloul – *„Căutările mele"* – Lilioara Macovei
2. Picturi – Lilioara Macovei - paginile: 10, 14, 18, 22, 24, 26, 30, 36, 54, 56, 58, 60, 62, 64/1, 66, 70, 76, 78, 90,
3. Lucrări – Vlad Adrian Țupa - paginile: 28, 92, 94, 98
4. Foto – *Gânditorul de la Hamangia* - pagina: 42
5. Foto – A. C. Săpălcan - pagina: 52
6. Foto – Ioana Câmpeanu - pagina: 72
7. Foto – Pop Stelu (P. S.) - paginile: 64/2,74,110.

Pop Stelu

... un suflet de copil în zborul lui de fluturi... astfel se definește, omul simplu, frumos pe interior prin frumusețea simplității sale, făuritorul de frumuseți, izvorâte din Suflet-Pop Stelu, născut la 16 10 1957 în Sântana jud. Arad, în prezent domiciliat în jud. Cluj.

A început să dea glas tăcutelor cuvinte în urmă cu aproximativ șapte ani, activând de doi ani și jumătate în site-urile literare Negru pe Alb, Cititor de proză, Dialoguri culturale, Ars poetica, Grai Românesc... cu peste 70 de apariții în revistele: Negru pe alb, Cititor de proza, Itaca, Nomen Artis-Dincolo de tăcere, Spiritualitatea Universală, Regatul cuvântului, Sfera Eonică, Armonii culturale, Amprentele sufletului, Steaua Severinului, Oglinda literară, Luceafărul, Actualitatea irlandeză, Destine literare...

participant la câteva concursuri de poezie, premiat cu 2 mențiuni I ... apariții în două antologii ale site-ului Negru pe Alb:"Ceasuri de mătase", „Petale de suflet", una a site-ului Confluențe lirice: „Paradigme virtuale",

șase a Editurii Napoca Nova Cluj-Napoca: „Să ningă peste inimi bucurii", „Simfonie-n verde crud", „Roșu aprins în câmpul de mătase", „Pe șevalete ruginiul toamnei", „Ninsori albastre cerne cerul", „Ne cheamă cucul în zăvoi" și Antologia „Dor Românesc" editată de StarPress, în curs de apariție antologiile: „ACtori printre stele" editată de Armonii Culturale, „Limba noastră cea Română" editată de StarPress-2016 (ediția a III-a)